

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

Γεν. Γραμ. Επικοινωνίας: Κωδικός 3360

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"

Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE

P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 No 183

Ο tempora, ο mores... Ω ΚΑΙΡΟΙ, Ω ΗΘΗ...

Ιδού οι πραγματικοί υπεύθυνοι για τις εισβολές και
εμπρησμούς σε εκκλησίες, και τις σφαγές χριστιανών στο Ιράκ

Αμερικανοί στρατιώτες **συμβάλλουν** στον "εκχριστιανισμό"
των Ιρακινών, **σκοτώνοντας εν ψυχρώ** άοπλους τραυματίες
μέσα σε μουσουλμανικό τέμενος στη Φαλούτζα...

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

NAI

OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

NAI

OXI

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε « X » στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• “Αναζωπύρωση” – Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ; [2]	Σελ. 4
• <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u>	Σελ. 7
❶ ΜΕΤΑΝΟΙΑ... ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ! ❶ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΣΕ ΔΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ❶ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ❶ ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΓΟΜΟΡΑ ❶	
• Οι πόλεμοι του Οπίου	Σελ. 9
• <u>ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ</u> Τρία καθήκοντα και τρεις πειρασμοί... ..	Σελ. 12
• <u>ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ</u> ❶ ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ “ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ” ❶ Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΑΪΝΣΤΑΪΝ (;)	Σελ. 15
• Αν ερχόταν ένας νεκρός!	Σελ. 17
• Τα ρεκόρ των Σούπερ Ευαγγελιστών	Σελ. 18
• Έτσι γίνονται οι Χριστιανοί;	Σελ. 21
• Είναι οι Νέοι Εκκλησία;	Σελ. 23
• 150 χρόνια της “Αμείαντης Σύλληψης”	Σελ. 26
• Τι είναι Χριστιανός; [ΕΥΤΥΧΟΣ & ΔΥΣΤΥΧΟΣ]	Σελ. 27
• «Ρεύμα Ζωής» ή Θανάτου;	Σελ. 27
• <u>«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»</u>	Σελ. 28
❶ ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΟΧΕΣ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ❶ ΤΑ «ΑΓΙΟΝΙΚΟΛΟΒΑΡΒΑΡΑ ❶»	
• « <u>ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ</u> ».....	Σελ. 31
❶ ΔΙΑ ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΤΕΡΑΣ...	
• ΤΙ ΨΑΡΙΑ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ;	Σελ. 32

...ουπαλμυ...
έν ριπή ήπιη εν

ΕΤΟΣ 19 – ΤΕΥΧΟΣ 183 / ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιπαρατίθεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**, Λογ/σμός: **IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX** • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • **Υπεύθ. Τυπογραφείου:** «Α. Σώρης & Σια», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν.Γραμ.Επ/τίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

[2]

“Αναζωπύρωση” –

Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Από κείμενο του κ. Ευγ. Αρανίτση στην «Ελευθεροτυπία» (24-10-2004) αντιγράφουμε παρακάτω ένα μεγάλο απόσπασμα. Συμφωνούμε μαζί του όχι τόσο με τις μεταφυσικές κατευθύνσεις όσο με τη ρεαλιστική περιγραφή που κάνει, της πραγματικότητας στην οποία ζούμε σήμερα: μιας πραγματικότητας που δυστυχώς αφορά όχι μόνο τον κοσμικό περίγυρο μα και τον εκκλησιαζόμενο κόσμο πάσης χριστεπώνυμης παράταξης.

Τίτλος του κειμένου στο πρωτότυπο ήταν «Αφού ‘δεν υπάρχει’ Θεός», και η αλήθεια είναι όχι ότι ‘ο Θεός δεν υπάρχει όντως’ αλλά ότι εμείς έχουμε εξοβελίσει τον Θεό από τις ζωές μας, στο βαθμό και το μέτρο που ΔΕΝ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ και ΔΕΝ ΤΗΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ. Ή, πιο σωστά, στο βαθμό που θέλουμε ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΟΡΙΖΟΥΜΕ το «θέλημά Του» κι ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ τις εντολές που μας αρέσει να τηρούμε. Με άλλα λόγια, δεν είναι ο Θεός που δεν υπάρχει στο σύμπαν αλλά εμείς, με δική μας ελεύθερη επιλογή, ΤΟΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΠΟΔΙΩΞΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ.

Θυμίζει αυτό την εικόνα της Αποκάλυψης, όπου ο Χριστός έξω από την πόρτα της Εκκλησίας χτυπά μήπως κάποιος Του ανοίξει για ν’ αποκατασταθεί η πρώτη σχέση (Αποκ. 2/β/4). Κι όμως την ίδια ώρα κάποιοι εξακολουθούν να μιλούν για την ανάγκη μιας “Αναζωπύρωσης”, όταν ο κόσμος χάνεται διψώντας την ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

ΑΦΟΥ ‘ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ’ ΘΕΟΣ

«(...) Η παλίρροια της νέας αυτής πνευματικότητας φέρνει τις αγοραίες παραλλαγές του θεϊκού προσώπου στο προσκήνιο της αγοράς σε μια απέραντη ποικιλία ώστε να διαλέξει ο πελάτης της αγιότητας που τον δελεάζει. Έτσι, ένα ασυγκράτητο

πλήθος από ιεροκήρυκες και μάγους, ανιμιστές συγγραφείς και θεωρητικούς του τεχνοπαγανισμού, γκουρού και μάρτυρες του New Age, μέντιουμ και δεξιότεχνες της υποβολής, χωρίς να ξεχνάμε τις αμέτρητες καφετζούδες που προσηλυτίστη-

καν άρον άρον στη θεοσοφία της μακαρίτισσας μαντάμ Μπλαβάτσκι, κατακλύζουν το σύμπαν του ηλεκτρομαγνητικού φανταστικού της Δύσης μαζί με τα κύματα Τέσλα και τα μηνύματα που αποδίδονται σε νοήμονα όντα μακρινών αστερισμών. Στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ευρώπη, συναντάει κανείς απειράριθμους συνδυασμούς θρησκευτικών προσανατολισμών και πεποιθήσεων, λατρείες της Γαίας με επιστημονικό υπόβαθρο, χιλιαστικές ομάδες με ινδουιστικές ρίζες, νεοπυθαγόρειους προβληματισμούς υπό την αιγίδα των σαμάνων της κεντρικής Αμερικής, λέσχες Ροδόσταυρων που τα μέλη τους εκπαιδεύονται στον διαλογισμό, και δεν συμμαζεύεται.

Εξάλλου, παραψυχολογικές πρακτικές που δανείζονται τον θεολογικό θίασό τους από τη μυθική παράδοση των αρχαίων γερμανικών λαών, την τόσο προσφιλή στον Χίμλερ, είναι πανταχού παρούσες. Τέλος, δεν λείπει ο παλαιοχριστιανικός φανατισμός των Γνωστικών και των Μανιχαίων με εισαγόμενα στοιχεία μετενσάρκωσης και ορφισμού. Μιθραϊστές και οπαδοί του Ζωροάστρη κυκλοφορούν παντού. Στην Ελλάδα, το αγουροξυπνημένο Δωδεκάθεο, έχοντας ενισχυθεί από τη νοσταλγία για τη χαμένη αίγλη του φυσικού οικοσυστήματος, φαίνεται να επιστρέφει διεκδικώντας το υψηλό δικαίωμα να προσκαλεί τους πιστούς του σε δημόσιους εορτασμούς της εαρινής ισημερίας με τα ραμά και ρετσίνα. Ο Δίας βρυχάται σε σημείο να εμπνέει ανησυχία στη λεγόμενη Ιερά Σύνοδο.

Μολονότι τυπικά μεταμοντέρνος, ο συγχυτικός χαρακτήρας αυτής της παιδαριώδους θρησκευτικότητας δεν είναι και τόσο μεταμοντέρνος, αλλά ανιχνεύεται ήδη στη Ρώμη, όπου οι Αυτοκράτορες ενθάρρυναν την επικουρική λατρεία των θεών των βαρβάρων, προκειμένου αυτοί να χρησιμεύσουν στη Μητρόπολη σαν προστατευτικά ξόρκια και ξόανα. Αναμφίβολα, ο παραλληλισμός της ρωμαϊκής παρακμής με την εποχή μας έγινε κοινός τόπος ειδικά ως προς αυτή την εμπειρία εξαφάνισης της ειδοποιού σημασίας των μεγάλων εννοιών, ώστε όλες οι μεγάλες έννοιες να είναι εξίσου ιερές και ανίερές, ταυτόχρονα. Τετριμμένη αναλογία, που εντούτοις εξακολουθεί να ρίχνει φως στη μοιραία δύναμη επιρροής των ρωμαϊκών υπερθεαμάτων. (...)

Το ερώτημα, επομένως, του πότε ακριβώς δρομολογήθηκε αυτή η ειδωλολατρική μείξη ώστε να φτάσει κάποτε στο Χόλιγουντ μένει ανοιχτό. Μ' άλλα λόγια, μένει ανοιχτό το ερώτημα του πότε αποσύρθηκε ο Θεός αφήνοντας χώρο στους κατά παραγγελίαν θεούς και στα θαύματα που εξοφλούνται με 39 άτοκες δόσεις. Άλλοι λένε ότι ο Θεός πέθανε όταν ο Νίτσε έκανε τη σχετική ληξιαρχική ανακοίνωση. Κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται ότι σκοτώθηκε από τη βόμβα που έπεσε στη Χιροσίμα στις 6 Αυγούστου του 1945. Μια τρίτη μερίδα υποστηρίζει ότι ο θάνατος του Θεού επισημοποιείται μεγαλοπρεπώς με την εξόντωση των Εβραίων στα γερμανικά στρατόπεδα. Οι πιο καχύποπτοι διατείνονται ότι τον δολοφόνησε η επιστήμη, ο ορ-

*** Δ ι ό ρ θ ω σ η :** Στο προηγούμενο τεύχος (σελίδα 3194, 2η σειρά), η παραπομπή έχει γραφεί λάθος. Το ορθό είναι Β' Βασ. 19/18/14-19.
Ευχαριστούμε τον αναγνώστη από το Βόλο που επεσήμανε την τυπογραφική αβλεψία.

θός λόγος και ο Διαφωτισμός. Τέλος, ορισμένοι επιμένουν πως ο Θεός πέθανε την ημέρα που όλα πήγαν κατά διαόλου στην προσωπική τους ζωή. (...)»

Εκείνο που χαρακτήριζε την αρχαία ειδωλολατρία δεν ήταν η απουσία θεών αλλά **Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΘΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΟΚΟΥΝ**.

Μια ματιά στο αρχαίο πάνθεο φανερώνει ότι οι αρχαίοι μας συνάνθρωποι αυτό ακριβώς έκαναν, έφτιαχναν “θεούς” που αναφέρονταν, κάλυπταν και νομιμοποιούσαν τις δικές τους επιλογές και τις δικές τους αρέσκειες· θεούς της κλεψιάς, της ανηθικότητας, της μέθης, του πολέμου, της απάτης, της συζυγικής απιστίας κ.ο.κ.

Ο αρχαίος Προφήτης έγραφε τόσο ρεαλιστικά για τον ειδωλολάτρη, ότι **«κάμνει θεόν, το γλυπτόν αυτού· γονατίζει έμπροσθεν αυτού και προσκυνεί αυτό και προσεύχεται εις αυτό και λέγει, Λύτρωσόν με, διότι είσαι ο θεός μου»** (Ησ. 44/μδ/12-19). Χρειάζεται ωστόσο να προχωρήσουμε στην ουσία που κρύβεται πίσω από τις μηχανικές αυτές κινήσεις, οπότε θα δούμε ότι η αρχή του κακού βρίσκεται πρώτα στο ρήμα **«κάμνει θεόν»**· με άλλα λόγια φτιάχνει θεό στα μέτρα του και σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Άμα γίνει αυτό το πρώτο βήμα, φυσιολογικά ακολουθούν και τα υπόλοιπα, γονατίζει μπροστά του, προσεύχεται σ’ αυτό και απ’ αυτό ζητάει λύτρωση [όχι βέβαια από τις αμαρτίες του αλλά μάλλον από τις δυσκολίες της ζωής].

Στην “εξελιγμένη” εποχή μας, οι σύγχρονοι ειδωλολάτρες ακολουθούν τα ίδια ακριβώς βήματα και πέφτουν στις ίδιες παγίδες. Και όταν πια δεν τους καλύπτουν οι “άορατοι” θεοί τους, τότε καταφεύγουν σε άλλους, ορατούς, που δεν είναι παρά

συνάνθρωποι τους επιτήδριοι, θεατρίνοι και κομπογιαννίτες...

Μήπως όλα αυτά συμβαίνουν μόνο στους υπανάπτυκτους λαούς του τρίτου κόσμου; Κάθε άλλο. Τόσο η πραγματικότητα που περιγράφει ο κ. Αρανίτσης στο άρθρο του, όσο και η θλιβερή κατάσταση μέσα στις διάφορες και ανεξαρτήτως δόγματος εκκλησίες, αυτό ακριβώς επιβεβαιώνουν: Κι αν ήθελε κανείς να χωρίσει ανάμεσα σε εκείνους που “λατρεύουν ξύλινα ή γλυπτά είδωλα” κι εκείνους που “λατρεύουν πρόσωπα ή ονόματα ανθρώπων” (είτε αυτοί λέγονται σύγχρονοι προφήτες, ευαγγελιστές, τηλεευαγγελιστές κ.λπ.), μία είναι η αλήθεια, που ο Θεός τη βροντοφωνάζει χιλιετίες τώρα: **«Εμέ εγκατέλιπον, την πηγήν των ζώντων υδάτων, και έσκαψαν εις εαυτούς λάκκους, λάκκους συντετριμμένους, οίτινες δεν δύνανται να κρατήσωσιν ύδωρ»** (Ιερ. 2/β/13).

Κάποιοι νομίζουν πως θα λύσουν το πρόβλημά τους καταφεύγοντας σε γέροντες και πνευματικούς χαμένους στα όρη και τα βουνά... Άλλοι νομίζουν ότι φταίει ο τρόπος της υμνωδίας τους και είναι πρόθυμοι να εισάγουν στις συνάξεις τους κάθε λογής όργανα και ηλεκτρονικά συστήματα, μετατρέποντας τους τόπους λατρείας σε ντισκοτέκ και χώρους θεαμάτων. Άλλοι μετακαλούν “ειδικούς” από το εξωτερικό, άτομα ύποπτα για κάθε λογής πνευματική, ψυχολογική και οικονομική ακόμη απάτη. Πλην **«ο Κύριος δεν ήτο εν τω ανέμω... ο Κύριος δεν ήτο εν τω πυρί»** (Α΄ Βασ. 19/ιθ/11-12). Αλίμονο, **Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΟΣ Σ’ ΕΜΑΣ**, επειδή εμείς οι ίδιοι Τον βγάλαμε έξω από τη ζωή μας και έξω από την καρδιά μας και **ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ**.

Ανάγκη όμως να συνεχίσουμε και στο επόμενο τεύχος. ☛

Μια δεύτερη ματιά

ΜΕΤΑΝΟΙΑ... ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ!

Διαβάσαμε στη στήλη του κ. Ι. Τέγου στο περιοδικό «Θεσσαλονικείς» (7-8/04, σελ.20) την παρακάτω μαθηματική εξίσωση:

Μετάνοια = Συντριβή x Εξομολόγηση x Αποκατάσταση

**ΑΝ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΛΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΜΗΔΕΝ,
ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΗΔΕΝ**

Για όσους δεν θυμούνται από τα σχολικά τους χρόνια, αυτό σημαίνει πως **όταν δεν υπάρχει Συντριβή ή Εξομολόγηση ή Αποκατάσταση, τότε ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΥΤΕ ΜΕΤΑΝΟΙΑ**. Τα υπόλοιπα είναι ένα απλό «θέατρο» για αφελείς που, δυστυχώς, παίζεται πολύ συχνά ιδιαίτερα μεταξύ χριστιανών... **❶**

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΣΕ ΔΕΙΝΗ ΟΙΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Γράψαμε πριν λίγο καιρό για την παρούσα κακή κατάσταση στο κράτος του Ισραήλ, και για τη φτώχεια που μαστίζει σήμερα το λαό. Σύμφωνα με νεότερα στοιχεία που προέρχονται από την οργάνωση «Bridges for Peace», που υποστηρίζει τους Ισραηλινούς, «**Στο Ισραήλ, όπου πάνω από ένα εκατομμύριο Ισραηλινοί υποφέρουν από μεγάλη οικονομική δυστυχία, περισσότερα από 600.000 παιδιά ζουν σε φτώχεια.**» Η συγκεκριμένη οργάνωση παρέχει τροφή σε 15.000 ανθρώπους, όμως γράφει ότι αυτοί οι 15.000 άνθρωποι «αντιπροσωπεύουν μόνο το 1,5% των Ισραηλινών που είναι σε τρομερή ανάγκη και πολλοί

αναρωτιούνται τι θα ταΐσουν απόψε τα παιδιά τους».

Είναι άξιο απορίας πώς ο λαός που ελέγχει τα μεγαλύτερα πλούτη του κόσμου καταφεύγει στην ελεημοσύνη των χριστιανών για να θρέψει τα παιδιά του; **❷**

Εβραϊόπουλο σε πόλη του Ισραήλ ψάχνει για τροφή στα σκουπίδια

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Μικρός αριθμός από τους ελέφαντες στην Άπω Ανατολή έχουν χρώμα λευκό. Αυτοί θεωρούνται ζώα ιερά και δω-

ρίζονται στον βασιλιά. [Ο σημερινός βασιλιάς της Ταϊλάνδης Μπουμιπόλ, έχει στην κατοχή του δέκα τέτοιους ελέφα-

ντες.] Σύμφωνα με το έθιμο, ο βασιλιάς μπορεί να προσφέρει έναν τέτοιο ελέφαντα σε κάποιον ως δώρο, σε εκδήλωση ευαρέσκειας.

Επειδή όμως οι λευκοί ελέφαντες θεωρούνται ιεροί, ένα τέτοιο ζώο απαιτεί ιδιαίτερη φροντίδα, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί σε εργασίες και, στην πραγματικότητα, αποτελεί μεγάλο οικονομικό βάρος για τον κάτοχό του, αν σκεφτεί κανείς πόση τροφή χρειάζεται καθημερινά. Επιπλέον, αφού είναι δώρο βασιλικό, δεν μπορείς να τους "ξεφορτωθείς", επειδή αυτό θεωρείται μεγάλη προσβολή για τον δωρητή.

Ως αποτέλεσμα αρκετοί που έλαβαν ένα τέτοιο δώρο κατάντησαν κυριολεκτικά φτωχοί εξαιτίας του κόστους συντήρη-

σής του, γι' αυτό ακριβώς ένας λευκός ελέφαντας έφτασε να σημαίνει σίγουρη καταστροφή.

Αυτό ακριβώς κινδυνεύει να γίνει στην Ελλάδα με τις αθλητικές και άλλες εγκαταστάσεις που μας απόμειναν ύστερα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες, επειδή, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των αρμόδιων, το κόστος συντήρησης και φύλαξής τους ανέρχεται ετησίως στο "μηδαμινό" ποσό των 60 εκατομμυρίων ευρώ (ή 21 τρισεκατομμύρια δραχμές).

Είτε λοιπόν η κυβέρνηση πρέπει να εγκαταλείψει τα έργα αυτά στην τύχη τους, είτε πρέπει να εξασφαλίσει το ποσό με συνεχή και αδιάκοπη φορολογία από το λαό. ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΣ ΛΟΙΠΟΝ...

ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΓΟΜΟΡΑ

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το μελάνι όσων γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος (σελ. 3196) για την ανοχή της ΕΕ προς την ομοφυλοφιλία και έσκασε το ζήτημα του υποψήφιου Επίτροπου Δικαιοσύνης της ΕΕ Ρόκο Μποτιλιόνε που αναγκάστηκε σε παραίτηση εξαιτίας των απόψεων που έκφρασε για το θέμα.

Τούτη τη φορά λοιπόν θα συγχαρούμε τον Αρχιεπίσκοπο για τις δηλώσεις που έκανε στις 31 Οκτωβρίου, όταν είπε: «...**το να είσαι ομοφυλόφιλος (...) είναι αμαρτία ενώπιον του Θεού, δεν είναι ποινικό αδίκημα**». Και πρόσθεσε:

«Σκεφτείτε πού έχουμε φτάσει, σε ποιο κατάντημα έχει φτάσει η ανθρωπότητα, η οποία την αμαρτία, που είναι διακεκηρυγμένη, βρώσα και κράζουσα θέλει να την καλύψει, να μη λέμε, να μη μιλάμε, γιατί ενοχλούνται αυτοί που έχουν το κουσούρι. Γιατί θέλουν όλοι οι άλλοι να το παραδεχθούν ως μία φυσιολογική κατάσταση. (...) Κανείς δεν είπε ότι πρέπει να πά-

ρουν το κεφάλι όλων των αμαρτωλών. Όμως χάριν της πρόνοιας και της αγαθότητας του Θεού είναι τα κεφάλια μας στη θέση τους. (...) Όχι να είσαι αμαρτωλός και να λες είμαι μια χαρά. Αυτό είναι διαστρέβλωση της αλήθειας».

Δε μπορούμε παρά να σημειώσουμε στα θετικά τούτη τη στάση του Αρχιεπισκόπου, όπως και το γεγονός ότι αποκάλυψε τον κ. Μποτιλιόνε "**Καλό Χριστιανό**", παρ' όλο που γνώριζε ότι ο άνθρωπος είναι Ρωμαιοκαθολικός...

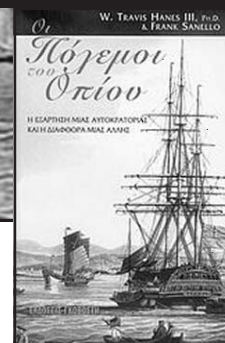
Είχε όμως δίκιο κι εκείνος που ρώτησε πότε θ' αρχίσει ο κ. Χριστόδουλος ν' ασχολείται και με τον "οίκο του" (τον κλήρο), επειδή όχι σπάνια –και ιδιαίτερα για τους κύκλους των ιεραρχών– όχι μόνο ψίθυροι ακούγονται μα και καταγγελίες έχουν γίνει για το ίδιο ΑΜΑΡΤΗΜΑ, που όμως δεν οδήγησαν σε απόφαση καθάρσης, επαληθεύοντας τη φράση: «**Τα έργα σου ακυρώνουν τα λόγια σου**». Η απουσία πράξεων είναι και τούτη ΕΡΓΟ, **αλλά με αρνητική σημασία**.

Όταν οι “χριστιανοί” δεν διδάσκονται
από την ιστορία

Οι πόλεμοι του Οπίου

Κινέζοι καπνιστές οπίου

Από τις πιο σκοτεινές στιγμές στην ιστορία του χριστιανισμού χαρακτηρίζονται οι δύο «Πόλεμοι του Οπίου», που έκανε η Βρετανία σε βάρος του λαού της Κίνας τον 19ο αιώνα, κι έχει μεγάλο ενδιαφέρον το το εικονιζόμενο βιβλίο που πρόσφατα κυκλοφόρησε –το συνιστούμε στους φιλόστορους αναγνώστες μας[*]– καθώς δείχνει τις αναλογίες με τα σημερινά γεγονότα στη Μέση Ανατολή, το διεθνές εμπόριο ναρκωτικών, καθώς επίσης και την εμπλοκή που μπορεί να έχουν σε όλα αυτά άνθρωποι της θρησκείας. [Αναδημοσιεύουμε μεγάλο μέρος από τον Επίλογο. Τα έντονα γράμματα δικά μας] **Π**

«Οι Πόλεμοι του Οπίου έγιναν, κατά μείζονα λόγο, για χάρη του εμπορίου του οπίου και των Βρετανών βιομηχάνων, και η επιτυχία της Βρετανίας είχε δραματικά αποτελέσματα. Τέσσερα χρόνια μετά το τέλος του Δεύτερου Πολέμου, η Βρετανία κάλυπτε τα επτά όγδοα των συνολικών εισαγωγών της Κίνας που είχε ηττηθεί, τα οποία είχαν αξία πάνω από 100.000 λίρες ετησίως. **Οι εισαγωγές οπίου αυξήθηκαν από 58.000 κιβώτια το 1859 σε 105.000 το 1879.** Τα υφαντουργικά προϊόντα του Μάντσεστερ, τα οποία οι Κινέζοι είχαν απορρίψει ως κατώτερα από αυτά της κινεζικής παραγωγής, τετραπλασίασαν τις εξαγωγές τους από 113.000.000 γιάρδες το 1856 σε 448.000.000, ένα τέταρτο του αιώνα αργότερα.

Παρ’ όλο που η Συνθήκη του Tianjin προέ-

βλεπε τη de facto νομιμοποίηση του οπίου, καθορίζοντας το ποσό με το οποίο η Κίνα θα μπορούσε να το φορολογήσει, η Αυτοκρατορική Αυλή εξακολουθούσε να αντιμάχεται την εισαγωγή του ναρκωτικού, αυξάνοντας τους δασμούς του, με την ελπίδα ότι το ακριβότερο όπιο θα γινόταν λιγότερο δημοφιλές. Όταν οι Κινέζοι αύξησαν το φόρο από τριάντα σε πενήντα ταέλ ανά κιβώτιο, οι Ευρωπαίοι εισαγωγείς στην Κίνα είδαν τα κέρδη τους να κινδυνεύουν με εξαφάνιση και προσέφυγαν στον Λόρδο Granville, Πρόεδρο του Ανακτοβουλίου όταν ήταν Πρωθυπουργός ο Λόρδος Palmerston. **Η Φιλελεύθερη κυβέρνηση κατάργησε με απόφαση της την αύξηση φόρου.**

Το 1870, ο Sir Wilfred Lawson εισήγαγε

πρόταση στη Βουλή των Κοινοτήτων, με την οποία καταδικαζόταν η εμπορική διακίνηση του οπίου, αλλά, ενώ τα έσοδα του Υπουργείου Οικονομικών από αυτή τη δραστηριότητα πριν από τον πόλεμο αποτελούσαν το 1/18 των εισπρακτέων φόρων, τώρα είχαν φτάσει στο τεράστιο 1/7. Απλώς, υπήρχε μεγάλο οικονομικό όφελος από το ναρκωτικό, και η πρόταση Lawson απορρίφθηκε με ψήφους 151 προς 47. Ο προερχόμενος από αυτό το αισχρό εμπόριο πλούτος είχε διαφθείρει το έθνος σε τέτοιο βαθμό, ώστε κατά τη διάρκεια της δημόσιας συζήτησης της πρότασης Lawson, ο William Gladstone, ο οποίος τριάντα χρόνια νωρίτερα είχε καταδικάσει τα ολέθρια αποτελέσματα του εμπορίου με ευγλωττία, η οποία λίγο έλειπε να ανατρέψει την κυβέρνηση, τώρα υπερασπιζόταν το εμπόριο και τα έσοδα που απέφερε στη Βρετανία και τις Ινδίες, με έναν εύγλωττο λόγο του στην κάτω Βουλή.

Η κινεζική κυβέρνηση εξακολουθούσε να εκλιπαρεί τη Βρετανία να σταματήσει τις εισαγωγές οπίου στην Κίνα. Το 1869, ο βουλευτής Sir Rutherford Alcock έλαβε μια επιστολή από τον Zongli Yamen, τον Υπουργό Εξωτερικών της Κίνας, που έλεγε: «Ο Κινέζος έμπορος εφοδιάζει τη χώρα σας με το θαυμάσιο τσάι του και το μετάξι του, παρέχοντας της με αυτά όφελος. Αλλά ο Άγγλος έμπορος δηλητηριάζει την Κίνα με το απαίσιο όπιο. Τέτοια συμπεριφορά είναι άδικη. Ποιος μπορεί να τη δικαιολογήσει; Οι πάντες μιλούν για τον πλούτο και τη γενναιοδωρία της Αγγλίας. Πώς είναι τότε δυνατόν η χώρα αυτή να έχει ενδοιασμούς για την εξάλειψη ενός αναγνωρισμένου κακού;» Ακόμη καλύτερα, οι Κινέζοι πρότειναν οι Βρετανοί να αντικαταστήσουν την καλλιέργεια του οπίου στις Ινδίες με βαμβάκι και δημητριακά.

Οι εξαχρεωμένοι Κινέζοι, τελικώς, δέχθηκαν την αμφίβολη σοφία του ρητού: «Εάν δεν μπορείς να τους πολεμήσεις, τότε πήγαινε μαζί τους». Το 1871, ο Sir Rutherford Alcock, στον

οποίο το εμπόριο προκαλούσε φρίκη, προέβλεψε στη Βουλή των Κοινοτήτων ότι στο τέλος, οι βρετανικές εισαγωγές θα υποκατασταθούν από την τοπική κινεζική παραγωγή: «Υπάρχει μεγάλη και διαρκώς αυξανόμενη καλλιέργεια παπαρούνας στην Κίνα. Η κινεζική κυβέρνηση εξετάζει σοβαρά –εφόσον δεν μπόρεσε να έλθει σε συμφωνία με τη βρετανική κυβέρνηση– τη χωρίς περιορισμό καλλιέργεια στην Κίνα, και την παραγωγή οπίου σε πολύ χαμηλότερη τιμή».

Η προειδοποίηση του Alcock έφθασε πολύ αργά. Αν και μετά το 1868 το εγχώριο όπιο θεωρούνταν κατώτερο του εισαγόμενου, γύρω στα 1880 οι εισαγωγές μειώθηκαν (πριν τελικά φθάσουν στο ελάχιστο το 1905). **Εγκαταλείποντας την ηθική του αποστοροφή, ο Alcock πρότεινε να πλημμυρίσουν την αγορά της Κίνας με ινδικό όπιο, ώστε η κατακόρυφη πτώση της τιμής να διώξει από την αγορά τους γηγενείς καλλιεργητές.** Αυτή ήταν μια φεουδαρχική οικονομική πολιτική, που εφαρμοζόταν εναντίον αγροτικών επιχειρήσεων εν τη γενέσει.

Παρά τις εκκλήσεις για απαγόρευση στη Βρετανία και την Κίνα, εντός και εκτός κυβέρνησης, η κατανάλωση οπίου έφθασε στα ύψη κατά τα τέλη του αιώνα. Το 1888, οι *Times* στο Λονδίνο σίγουρα υπερεκτιμούσαν ότι το εβδομήντα τοις εκατό των ενηλίκων ανδρών στην Κίνα ήταν οπιομανείς, αλλά η αύξηση της κατανάλωσης –και του εθισμού– ήταν επικίνδυνα ξεκάθαρη. Δύο χρόνια αργότερα, εξουθενωμένη από τις άσκοπες διαμαρτυρίες, η κινεζική κυβέρνηση εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια επιβολής απαγόρευσης και πάταξης. Ο έφηβος Αυτοκράτορας Guangxu, ο οποίος βρισκόταν υπό τον έλεγχο της χήρας Αυτοκράτειρας Cixi, ανακάλεσε όλους τους απαγορευτικούς νόμους για την καλλιέργεια και νομιμοποίησε το εμπόριο. **Αλλά το δηλητήριο, είτε είναι εγχώριο είτε εισαγόμενο, δεν παύει να είναι δηλητήριο,** και το 1906 η κινεζική κυβέρνηση άλλα-

ξε κατεύθυνση και απαγόρευσε την πώληση του ναρκωτικού. Το Αυτοκρατορικό Διάταγμα, εντούτοις, περιείχε έναν παράξενο απαλλακτικό όρο, που έδειχνε πόσο βαθιά είχε ριζώσει το ναρκωτικό στην Κίνα. Ο εθισμός έφθανε στις υψηλότερες κοινωνικές βαθμίδες. Χρήστες μεγαλύτεροι των εξήντα ετών εξαιρούνταν για έναν ιδιαίτερο λόγο: **η χήρα Αυτοκράτειρα Cixi ήταν η ίδια εθισμένη στο όπιο.**

Κατ' απαίτηση της κινεζικής κυβέρνησης και κατόπιν πιέσεων από τη Βρετανική Εταιρεία για την Εξάλειψη του Εμπορίου του Οπίου, η βρετανική κυβέρνηση έδωσε εντολές στην αποικία της στο Χονγκ Κονγκ να σταματήσουν οι εμπορικές συναλλαγές ακόμη και με εγχώριο όπιο. Όπως ο Martin Booth έγραψε θαυμάσια στο βιβλίο του *Όπιο* το 1996: η συμφωνία του Χονγκ Κονγκ «έθεσε επισήμως τέλος στο φοβερό εμπόριο, από το οποίο **η Βρετανία είχε κερδίσει τεράστια εισοδήματα –χωρίς να αναφερθεί και το ίδιο το Χονγκ Κονγκ που επρόκειτο να γίνει η πλέον επιτυχής, προσοδοφόρα και ακμάζουσα αποικία της– δηλητηριάζοντας μεγάλο μέρος του κινεζικού πληθυσμού**». (...)

Η καλλιέργεια και χρήση του οπίου ανθούσε στην Κίνα του Ch'iang Kai-shek, κατά τις δεκαετίες του '20 και του '30. Ο Ch'iang χρησιμοποιούσε τα έσοδα από τη φορολογία του οπίου για να χρηματοδοτεί το καθεστώς του και το στρατό. Κατά την εποχή της ιαπωνικής εισβολής **το 1937, σαράντα εκατομμύρια Κινέζοι, το**

Οι μεγάλες δυνάμεις μοιράζονται την κινέζικη “πίτα”
(Γελοιογραφία της εποχής)

δέκα τοις εκατό του πληθυσμού, ήταν εθισμένοι στη χρήση του ναρκωτικού. Το υπό βρετανικό έλεγχο Χονγκ Κονγκ παρουσίαζε ακόμη μεγαλύτερο πρόβλημα. Υπολογιζόταν ότι ποσοστό τριάντα τοις εκατό του πληθυσμού της αποικίας ήταν κάτω από την εξάρτηση του οπίου. **Οι Ιάπωνες κατακτητές ενθάρρυναν την κατανάλωση οπίου περισσότερο για πολιτικούς, παρά για οικονομικούς λόγους: ένας πληθυσμός υπό την επήρεια ναρκωτικών ήταν πιο πειθήνιος.**

Μέσα σε ένα χρόνο, με την άνοδο των Κομμουνιστών το 1949, η κυβέρνηση του Μάο κήρυξε εκτός νόμου όλα τα ναρκωτικά, την καλλιέργειά τους, τη χρήση και την πώληση. Και ο Μάο εφάρμοσε με πυγμή την απαγόρευση. Οι έμποροι εκτελούνταν με συνοπτική διαδικασία. Οι πιο τυχεροί από αυτούς στέλνονταν στα γκουλάγκ της Κίνας προς “ανάμρφωση”, η οποία συμπεριελάμβανε και ασίτια. Οι χρήστες τύγχαναν πιο ανθρωπιστικής συμπεριφοράς και αποτοξινώνονταν σε κλινικές, που ήταν πρόδρομοι της πρόσφατης εφαρμογής της επανένταξης από τις ΗΠΑ, αντί να φυλακισθούν. Αλλά οι υπότροποι δεν συγχωρούνταν και είτε εκτελούνταν είτε στέλνονταν σε στρατόπεδα εργασίας, που συχνά ήταν ένας τρόπος πιο αργής εκτέλεσης. Το 1960, το καθεστώς ανακοίνωσε, δικαιολογώντας κάπως τα προηγούμενα μέτρα του, ότι η εξάρτηση από το όπιο είχε πάψει να υφίσταται στην Κίνα. (...)»

[*] «ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ – Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ» των W. Travis Hanes III, Ph. D. και Frank Sanello. Εκδόσεις Γκοβόστη, σελ. 416, Αθήνα 2004.

Τρία καθήκοντα και τρεις πειρασμοί...

Ένα πολύ ωραίο άρθρο του κ. Χάρη Ι. Νταγκουνάκη, με τίτλο «Το Στεφάνι της Δόξας», παρουσιάστηκε σε πρόσφατο τεύχος του περιοδικού «Η Φωνή του Ευαγγελίου» (Σεπτέμβριος 2004, σελ. 6-9). Ένα τμήμα από το άρθρο αυτό ξεχωρίσαμε και αναδημοσιεύουμε εδώ, ως συνέχεια των κειμένων με «Εξομολογήσεις Διαμαρτυρομένων».

«Οι πρεσβύτεροι στο ρόλο του ποιμένα με τη γενική έννοια, που «επισκοπούν» το ποίμνιο, παίζουν τον πρωταρχικό ρόλο στη ζωή της Εκκλησίας από τα πρώτα εκείνα χρόνια. Έτσι, δικαιολογημένα προσελκύουν την προσοχή, το ενδιαφέρον και κυρίως την κριτική του ποιμνίου αλλά και του έξω της εκκλησίας κόσμου. Όμως, εδώ ο απόστολος προσφέρει ένα δρόμο, που οδηγεί τους υπηρέτες αυτούς του Θεού όχι στην απογοήτευση αλλά στη στήριξη, στην πνευματική τους προβολή και στην έσχατη δόξα «φανερωθέντος του αρχιποιέμενος».

1. Τρία καθήκοντα

Κάτω από το φως και της υπόλοιπης Καινής Διαθήκης (Ιωάν. 21:15-17, Α' Τιμ. 3:2, Τίτ. 1:9) οι πρεσβύτεροι έχουν πρώτα απ' όλα το καθήκον να τρέφουν το ποίμνιο του Θεού. Τι προσφέρουν οι επισκοπούντες πρεσβύτεροι στο ποίμνιο που ποιμαίνουν; Είναι ικανοί να το τροφοδοτήσουν με τη σωστή και θρεπτική

τροφή; Μεγάλη έμφαση δίνουν οι απόστολοι στο παράδειγμα της ζωής των ίδιων των πρεσβυτέρων αλλά και της οικογένειάς τους. Ποια εικόνα δίνουν προς τα έξω; Ποια «καλή μαρτυρία» δίνουν προς τα έξω; Αλλά και πώς διδάσκουν το ποίμνιο τους οι πρεσβύτεροι; Σε μια εποχή σαν τη δική μας που η περίφημη διακίνηση των ιδεών είναι ταχύτατη και επιτρέπεται συνταγματικά περισσότερο απ' οποιαδήποτε άλλη εποχή στην Ιστορία, είναι σε θέση οι πρεσβύτεροι να θρέψουν σωστά το ποίμνιο του Θεού; Με τι τροφοδοτούνται σήμερα τα ποίμνια; Μήπως μόνο με σκάνδαλα και κουτσομπολιά; Μήπως «φροντίζουν» γι' αυτό και οι πρεσβύτεροι με το δικό τους κακό παράδειγμα;

Ένα δεύτερο καθήκον των πρεσβυτέρων είναι να προστατεύουν το ποίμνιο του Θεού. Ο Παύλος αποχαιρετώντας τους πρεσβυτέρους της Εφέσου αυτό ακριβώς τους λέει (Πράξ. 20:28-31): να προστατεύσουν το ποίμνιο από τους ά-

γριους λύκους των κάθε είδους πλανών, που θα ορμήσουν μέσα στην εκκλησία και δε θα λυπηθούν τα αδύναμα αρνιά του Θεού. Σήμερα στην Εκκλησία του Χριστού παρεισφρύουν όχι μόνο πλανερές δογματικές διδασκαλίες, αλλά και ο κοσμικός τρόπος αντιμετώπισης των πάντων. Πώς προστατεύονται οι ανυποψίαστοι πιστοί;

Τέλος, ένα τρίτο καθήκον των πρεσβυτέρων είναι να θυμούνται πως το ποίμνιο δεν είναι δικό τους αλλά του Θεού, που το έχει κάνει δικό Του με το αίμα Του εν Χριστώ. Κι ενώ τα δύο πρώτα καθήκοντα τους, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τα έχουν συνειδητοποιήσει οι πρεσβύτεροι, τούτο το τρίτο μοιάζει συχνά να τους διαφεύγει. Αρχίζουν με την πάροδο του χρόνου να πιστεύουν ότι έχουν κάποια εξουσία πάνω στο ποίμνιο, κι αρχίζουν να συμπεριφέρονται απέναντι στους άλλους όπως ο κακός δούλος της παραβολής του Χριστού (Λουκ. 12:45). Στην ίδια παραβολή ο Χριστός εξήγησε το αίτιο αυτής της εκτροπής: είναι γιατί ο δούλος εκείνος αγνόησε το γεγονός της επιστροφής του κυρίου του που θα του ζητούσε απολογισμό του έργου του.

2. Τρεις πειρασμοί

Κι όταν συμβεί αυτό, τότε ο πρεσβύτερος περνάει σ' ένα πολύ επικίνδυνο ναρκοπέδιο, όπου κυριαρχούν τρεις βασικά πειρασμοί:

Ο πρώτος πειρασμός είναι αυτό που βάζει πρώτο κι ο απόστολος Πέτρος: ν' ασκούν οι πρεσβύτεροι τα καθήκοντα τους αναγκαστικά, κάτι δηλαδή σαν αγγαρεία. Αγγαρεία το κήρυγμα, άρα πρόχειρες σκέψεις, πολλή υμνωδία, ροκάνισμα του χρόνου, άντε να τελειώνουμε... Αγγαρεία η προσωπική επαφή με το ποί-

μνιο, αγγαρεία οι επισκέψεις στους ασθενείς, στους γέροντες και στους φτωχούς, αγγαρεία η «επισκόπηση» των διακονιών στην εκκλησία, παράλυση κάθε οργάνωσης, αδιαφορία για την προσέγγιση της νεολαίας, αγγαρεία η εξομάλυνση κακών διαπροσωπικών σχέσεων στο ποίμνιο, ανακάλυψη των πιο απίθανων δικαιολογιών ή άλλοθι για να μην αφιερωθούν οι πρεσβύτεροι στο έργο τους «εκουσίως», δηλαδή μ' όλη τους την καρδιά. Έτσι το ποίμνιο αφήνεται στον αυτόματο πιλότο, με τα γνωστά αποτελέσματα...

Ένας δεύτερος πειρασμός είναι κάτι σαν συνέπεια του πρώτου: να κάνουν το έργο τους «αισχροκερδώς», δηλαδή όχι με την καρδιά τους, αλλά για τα χρήματα και μόνο. Μ' άλλα λόγια γίνονται υπάλληλοι, αλλά κακοί υπάλληλοι, αφού έχουν ήδη πέσει στον πρώτο πειρασμό! «Η προτροπή του αποστόλου εδώ δείχνει πως οι εκκλησιαστικοί αξιωματούχοι είχαν εκείνη την εποχή τη δυνατότητα πλουτισμού και ξέρουμε από κείμενα της μεταποστολικής εποχής πως παρουσιάζονταν περιπτώσεις ιδιοτελείας και αθέμιτου πλουτισμού... Την ίδια επιταγή βρίσκουμε στο λόγο του Παύλου προς τους πρεσβύτερους της Μιλήτου (Πράξ. 20:33, πρβλ. Α' Κορ. 9:7εξ., Β' Κορ. 12:13εξ.) και στις οδηγίες του Χριστού προς τους αποστόλους (Ματθ. 10:9εξ κ. παράλληλα). Ο Οικουμενιος βλέπει στην αισχροκέρδεια βαθύτερα αίτια, την αλαζονεία του ανθρώπου που δεν έχει αναγεννηθεί»[*]. Η εξασφάλιση των υλικών αντιπαροχών, πρώτα, και ύστερα η αφιέρωση στο έργο του

Θεού, είναι η μεγαλύτερη πηγή κακοδαιμονίας στη ζωή της Εκκλησίας. Είναι το ακριβώς αντίθετο από την εντολή του Χριστού, «ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού...». Και εκεί, σ' αυτό τον πειρασμό, χάνονται όλα. Κι αγχωμένοι απ' αυτό το «στόχο», οι εργάτες του Θεού πέφτουν ευκολότατα πια στον τρίτο πειρασμό:

Πειρασμός τρίτος: αρχίζουν και καταδυναστεύουν αυτούς που ποιμαίνουν (ως κατακυριεύοντες των κλήρων). Όχι μόνο αδιαφορούν για το ποίμνιο, όπως προαναφέραμε στον πρώτο πειρασμό, αλλά περνούν και στην κακομεταχείριση του ποιμνίου. Υπάρχουν σήμερα πρεσβύτεροι που αντί να επισκοπούν με αγάπη, προσβάλλουν το ποίμνιο τους με τη συμπεριφορά τους, ακόμα και με τα λόγια τους. Δίνουν διαταγές, προβαίνουν σε απαγορεύσεις ή ίντριγκες, διώχνουν κυριολεκτικά ανθρώπους για οποιονδήποτε λόγο από τις συνάξεις της εκκλησίας, «δέρνουν τους συνδούλους τους», έχουν πάψει προ πολλού να είναι συνεργάσιμοι, δεν υπολογίζουν κανέναν. Η καχυποψία έναντι των πάντων είναι η κατευθυντήρια ιδέα της ζωής και του έργου τους. Η ευνοιοκρατία ή οι κονέξιες μέσα στην εκκλησία που δήθεν διακονούν, είναι η μόνη προϋπόθεση για οποιαδήποτε υπηρεσία. Ο φόβος της δυσμένειας τους σκεπάζει τις καρδιές μικρών και μεγάλων στο ποίμνιο, αρνιών και προβάτων. Έτσι, οι εκκλησίες αυτές από ποίμνη γίνονται στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου «κατακυριεύεται» ο λαός του Θεού...

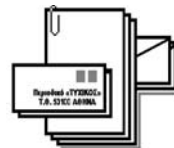
3. Μία κοινή προϋπόθεση δόξας

Όμως, μια μέρα θα έρθει ο αρχηγός όλων των ποιμένων! «Και φανερωθέντος του αρχιποίμενος...» θα τρέξουν όλοι να πάρουν το αμάραντο στεφάνι της δόξας. Κι εκεί είναι που θα δοκιμάσουν τη μεγάλη απογοήτευση. Γιατί το στεφάνι αυτό το δίνει ο Χριστός αποκλειστικά και μόνο σε όσους έχουν υπηρετήσει και ζήσει με ταπεινοφροσύνη σ' αυτή τη ζωή. Βασική αρχή όλων των στεφανιών είναι πως ό,τι θυσιάζει κανείς εδώ για το Χριστό, το παίρνει σαν στεφάνι από τον ίδιο: Όταν φαίνεσαι πως πεθαίνεις μέσα στους διωγμούς, παίρνεις το στεφάνι της ζωής. Όταν φαίνεται πως ηττάσαι ή καταπιέζεσαι από τους κανονισμούς του αγωνίσματος και υποβάλλεσαι σε κάθε είδους στέρηση, τότε παίρνεις το στεφάνι της νίκης. Και στην περίπτωση μας εδώ: όταν ταπεινώνεσαι και υποφέρεις μαζί με το ποίμνιο σου ή όταν ταπεινώνεσαι και αναγνωρίζεις τη διακονία των πρεσβυτέρων σου σαν «νεώτερος», τότε λαμβάνεις το στεφάνι της δόξας. Και το στεφάνι αυτό είναι αμάραντο. (...)

Για να λάβει όμως κανείς αυτό το στεφάνι, είτε είναι πρεσβύτερος είτε όχι, πρέπει να ντυθεί, να «εγκομβωθεί», να κουμπωθεί, να δέσει κόμπο την ταπεινοφροσύνη. Μ' άλλα λόγια, όχι να προβαίνει κατά καιρούς σε εκδηλώσεις ταπεινοφροσύνης, ανάλογα με το πώς συμφέρει ή βολεύει κάθε φορά, αλλά να περιβληθεί σαν μόνιμο επενδύτη την ταπεινοφροσύνη. (...)

[*] Β. Π. Στογιάννου, Πρώτη Επιστολή Πέτρου (Ερμηνεία Καινής Διαθήκης), σελ. 432-433. Εκδ. Π.Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 1980..

Πάντοτε ευπρόσδεκτη

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

Ένας θλιβερός “Αντίλογος”

Κε Βασιλειάδη

10/11/04

Σας επέστρεψα σαν ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ το προηγούμενο τευχος που μου στείλατε . Επειδή βλέπω συνεχίζετε να μου στέλνετε το περιοδικό(που ο σωστός τίτλος θα έπρεπε να ήταν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΧΑΛΚΕΥΣ),σας στέλνω και αυτό το γράμμα και παρακαλώ να μη μου ξαναστείλετε το περιοδικό σας γιατί δεν επιθυμώ να γεμίζω τον ψυχικο μου κόσμο με αυτό το φανατικό μίσος ειρωνία και δηλητήριο που συνεχώς περιέχει μέσα.

Σας τηλεφώνησα ειλικρινά για να σας παρακαλέσω να μη κάνετε τον αυτόκλητο επιθεωρητή όλων των Εκκλησιών και δογμάτων και ιδιαίτερα Εργατών του Κυρίου που κηρύτουν Χριστό Εσταυρωμένο όπως ο ΜΠΟΝΚΕ που σας ανέφερα τον οποίο κακόβουλα συκοφαντήσατε στο περιοδικό σας για τις κάρτες αφιέρωσης ενώ τον ΜΠΙΛΗ ΓΚΡΑΧΑΜ και ΕΙΕ που κάνουν το ίδιο θεωρείτε φυσιολογικό. Τότε με ρωτήσατε αν θεωρώ αναγεννημένη την αδελφή που συκοφαντήσατε και εγώ νομίζοντας ότι μιλάω σε ειλικρινή αδελφό σας είπα ότι από αυτά που γνωρίζω γιυτήν νομίζω ότι είναι,ανεξάρτητα που δεν συμφωνώ με ορισμένες ενέργειές της. Εσείς όμως αποκρύβοντας την όλη συζήτηση δημόσια με ειρωνευτήκατε και συκοφαντήσατε βασίζόμενος στην αδελφή αυτή,πράγμα που δεν κάνουν ούτε οι απλοί άνθρωποι του κόσμου.Λυπηρό αντί να οικοδομείτε,σαν την κυρά Κατίνα,ρίχνετε δηλητήριο ανάμεσα στα παιδιά του Θεού και νομίζοντας ότι σας διώρισε ο Θεός επιθεωρητή όλων εκείνων που εργάζονται στο έργο του Κυρίου αντί και σεις να τρέξετε να υπηρετήσετε οικοδομώντας την Εκκλησία του Χριστού.

Πιστεύω να σεβαστείτε την επιθυμία μου και να μη μου ξαναστείλετε το περιοδικό σας το οποίο με βλάπτει πολύ.

A Τιμ. 5/ε/19-21

Ιωάννης Ροϊνός

Για σχόλιό μας σχετικό με την αμερικανίδα ψευδοπροφήτισσα **Marilyn Hickey** και την υποστήριξη που της παρέσχε –αποφύγαμε τότε ν’ αναφέρουμε το όνομά του (Ιούλ.-Αύγ. 04)–, ο κ. **Ι. Ρούσσος** μάς έστειλε την παραπλεύρως επιστολή όπου εκθέτει τα “επιχειρήματά” του. Σ’ αυτήν υπάρχει **μία και μοναδική αλήθεια**, ότι δηλαδή η τηλεφωνική μας συζήτησή **ΑΠΛΩΣ ΑΡΧΙΣΕ** με τις μεθόδους του Μπόνκε. Κατά τα λοιπά:

Ο Θεός που ακούει και βλέπει τα πάντα, γνωρίζει:

(1) Ότι ουδέποτε λάβαμε επιστροφή τεύχους από τον κ. Ρ.

(2) Ότι παρ’ όλο που του στείλαμε πολυσέλιδα ντοκουμέντα με απάτες της κ. Hickey, εκείνος σκοπίμως τα αποσιωπά και **εξακολουθεί να τη θεωρεί “αδελφή”**.

(3) Ότι ο κ. Ρ. εκφράσθηκε και έπραξε ανοίκεια κατά του περιοδικού αυτού σε σύνοδο της Αδελφότητας Εκκλησιών Πεντηκοστής στη Λαμία. (Υπάρχουν διασταυρωμένες μαρτυρίες).

Οι αναγνώστες ας βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα. ☹

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΑΪΝΣΤΑΪΝ (;)

ΕΡΩΤΗΣΗ

Στο ευαγγελικό περιοδικό «Ελεύθερο Βήμα» δημοσιεύθηκε πρόσφατα μια ιστορία σχετική με την πίστη του Αϊνστάιν. («Ε.Β.», Οκτ.-Δεκ. 04, σελ. 5). Η ίδια ιστορία είχε δημοσιευθεί στον «Τ» πριν από ένα χρόνο χωρίς το όνομα του επιστήμονα. Υπάρχει αλήθεια στην εμπλοκή του Αϊνστάιν σ' αυτή την ιστορία; (Αναγνώστης, Αθήνα)

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Είναι εντελώς απίθανο να είχε ο Αϊνστάιν οποιαδήποτε συμμετοχή σ' αυτή την ιστορία κι αυτό για τους εξής λόγους:

(α) Αυτή η ιστορία παρουσιάστηκε και κυκλοφορούσε στο ίντερνετ πολύ καιρό πριν, χωρίς το όνομα του Αϊνστάιν. Έχει δημοσιευθεί και στον «ΤΥΧΙΚΟ» το 2003 (σελ. 3027). Ένα χρόνο αργότερα, κάποιος πρόσθεσε αυθαίρετα στην ιστορία το όνομα του Αϊνστάιν.

(β) Στις αυτοβιογραφικές σημειώσεις του, ο Αϊνστάιν δηλώνει ότι ανέπτυξε μια «θρησκευτικότητα» ως παιδί, παρ' όλο που η εβραϊκή οικογένειά του δεν ήταν θρησκευόμενη, όμως αυτό τερματίστηκε όταν έγινε 12 ετών. Όπως ο ίδιος ομολογεί, ανέπτυξε τότε μια δυσπιστία που δεν εγκατέλειψε ποτέ. Αν και αναφέρθηκε «στον Θεό» σε αρκετές περιπτώσεις, δεν πίστευε σε μερικές από τις ιστορίες της Βίβλου ούτε πίστευε σε έναν προσωπικό Θεό. Ο ίδιος δήλωσε με πολλή σαφήνεια: «Η θέση μου αναφορικά με τον Θεό είναι εκείνη του αγνωστικιστή. Είμαι πεπεισμένος ότι μια ζωηρή συνείδηση αρχικής σπουδαιότητας των

ηθικών αρχών για τη βελτίωση και τον εξευγενισμό της ζωής δεν χρειάζεται την ιδέα ενός νομοθέτη, ειδικά ενός νομοθέτη που εργάζεται βάσει της ανταμοιβής και της τιμωρίας.» (Επιστολή στον M. Berkowitz, 25-10-50, Einstein Archive 59-215).

Επίσης έγραψε: «Δεν υπάρχει τίποτε θείο πάνω από την ηθική, είναι μια απλή ανθρώπινη υπόθεση.» ("The World As I See It", Einstein, Philosophical Library, New York, 1949, pp. 28-29).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ας μην δεχόμαστε, λοιπόν, κι ας μην επαναλαμβάνουμε αβίαστα την οποιαδήποτε φήμη, όπως κάνουν μερικοί επιπόλαιοι, στην προσπάθειά τους να «υποστηρίξουν» την υπόθεση του Θεού. Δεν χρειάζονται ΨΕΜΑΤΑ ή ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ για να στηριχτεί η πίστη στον Θεό.

Εκείνος, όχι μόνο μπορεί να σταθεί και χωρίς τον Αϊνστάιν, αλλά μάλλον **είναι ο Ικανός ΝΑ ΣΤΗΡΙΞΕΙ ΚΑΙ ΕΜΑΣ στην καθημερινή μας ζωή.**

Σίγουρα γνώριζαν καλύτερα οι απόστολοι, οι οποίοι κήρυξαν το Ευαγγέλιο, όχι «**μύθους σοφιστικούς ακολουθήσαντες**» και χωρίς «**διδακτούς λόγους ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με διδακτούς του Πνεύματος του Αγίου**» (Β' Πέτρ. 1/α/17, Α' Κορ. 2/β/13). **✚**

[*] Χρήσιμη για όσους θέλουν να φυλάγονται από παρόμοιες παγίδες είναι η ιστοσελίδα **www.TruthOrFiction.com**.

Αν ερχόταν ένας νεκρός!

«Μα, υπάρχει άλλη ζωή; Και πώς είναι; Υπάρχει κόλαση και παράδεισος; Γιατί δεν ήρθε κανένας από κει να μας πει; Όποιος φεύγει, κανένας δεν τον ξαναβλέπει. Αν ερχόταν κάποιος από την άλλη ζωή, θα πίστευα και θα πίστευαν και πολλοί άλλοι!»

Είναι λόγια αμφιβολίας και πόθοι, που συχνά ακούγονται: «Αν γύριζε κάποιος πίσω, να μας πει πώς είναι εκεί, θα πίστευα!».

Όχι (απαντάει ο Χριστός) δεν θα πίστευες. Μπορεί να εντυπωσιαζόσουν για λίγες μέρες, αλλά μετά θα είχες πάλι αμφιβολίες: Μα είδα καλά; Μήπως μου φάνηκε; Τον είδαν κι άλλοι; Μήπως πάθαμε συλλογική αυθυποβολή;

Και καλά να πίστευαν 50 - 100 άτομα, που θα έβλεπαν ένα πρώην νεκρό. Οι υπόλοιποι θα πίστευαν; Πώς θα πίστευαν, αφού δε θα τον έβλεπαν; Και στην υπόλοιπη Ελλάδα; Και στον υπόλοιπο κόσμο; Και αυτοί που θα γεννιόνταν μετά από 5 χρόνια; Και μετά από 10 χρόνια; Θα έπρεπε να ξανάρχονται στη ζωή χιλιάδες άνθρωποι, κάθε χρόνο, σε όλο τον κόσμο, και στα πιο μικρά χωριά, και αυτό σε όλους τους αιώνες, για να μπορούν να πιστεύουν όλοι.

Μα τότε δε θα επρόκειτο για πίστη, αλλά για βεβαιότητα. Αφού θα βλέπαμε τους νεκρούς, θα ήμασταν αναγκασμένοι να το παραδεχτούμε, δε θα ήμασταν πια ελεύθεροι να πούμε: Όχι δεν το παραδέχομαι· δε θα ήμασταν ελεύθεροι να διαλέξουμε την πίστη ή την απιστία.

Εδώ αποδεικνύεται πόσο ανόητη είναι “η σοφία των ανθρώπων”.

Λέει κι άλλα ο Χριστός στην παραβολή του Πλούσιου και του Λάζαρου. Ο πλούσιος, που δεν τον ένοιαζε παρά πώς να απολαμβάνει, αλλά και τα αδέλφια του που ζούσαν μόνο για τις απολαύσεις, είχαν τη διδασκαλία του Μωυσή και των Προφητών για να βάλουν μυαλό, αλλά δεν τους άκουγαν. Έλεγαν στο Θεό: Αν μου στείλεις πίσω ένα νεκρό να μου τα πει, θα πιστέψω, αλλά ο Μωυσής και οι Προφήτες δε μου γεμίζουν το μάτι!

Λένε πολλοί “χριστιανοί” σήμερα στο Χριστό: Αν αναστήσεις ένα νεκρό, θα πιστέψω, αλλά οι επίσκοποι και οι παπάδες δε μου γεμίζουν το μάτι!

Μα, εγώ (απαντάει ο Χριστός), είμαι ο νεκρός που ξανάρθε στη ζωή για πάντα, και έστειλα τους μάρτυρες μου, τους αποστόλους, να δώσουν μαρτυρία για μένα, αλλά πολλοί δεν πίστεψαν. (...) Έχουν αυτούς που διδάσκουν την αλήθεια. Ας τους ακούνε! Επαναλαμβάνει ο Ιησούς Χριστός.

Εσύ ακούς και αλλάζεις ζωή, ή περιμένεις κι εσύ ένα νεκρό να αναστηθεί;

σ.ρ.

Σύντμηση ομότιτλου άρθρου από την Εφημερίδα «Ενοριακές Καμπάνες» (19-9-04).

Από τη συγκέντρωση του Λ. Παλάου στο Περού

Τα ρεκόρ των Σούπερ Ευαγγελιστών

Υπάρχει μια αδυναμία ή μανία μεταξύ των ανθρώπων, να θέλουν “να σπάσουν” τα προηγούμενα ρεκόρ, κι αυτό το ακούγαμε συνεχώς στη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων. Εκείνος πήδηξε τόσο μακριά, εγώ πρέπει να πάω μακρύτερα· ο άλλος έτρεξε τόσο γρήγορα, εγώ να τρέξω ταχύτερα... Αυτό σήμαινε πως με την επίδοσή του έπρεπε να ξεπεράσει το ανώτερο μέτρο που είχε κατορθώσει κάποιος άλλος ή ο ίδιος στο παρελθόν.

Όσο κι αν αυτό ακούγεται παράξενο, κάτι αντίστοιχο υπάρχει μεταξύ των Διαμαρτυρομένων και ιδιαίτερα ανάμεσα στους “αστέρες” του στερεώματος των ιεροκηρύκων, ευαγγελιστών, τηλεευαγγελιστών κ.λπ. Κάποτε μιλούσαν για τον Γουέσλεϋ, τον Μούντυ, τον Μπίλυ Γκράχαμ... Σήμερα μιλούν για τον Λούις Παλάου, τον Μπόνκε και τόσους άλλους που είναι αδύνατο να χωρέσουν μόνο σε μια σελίδα αυτού του εντύπου.

Τι κοινό έχουν όλοι αυτοί; Κηρύττουν, λένε, το Ευαγγέλιο. Και τι διαφορετικό έχουν; Τον αριθμό των ανθρώπων που συγκέντρωσαν και εκείνων που μπόρεσαν να επηρεάσουν. Με άλλα λόγια “σπάνε ο ένας του άλλου τα ρεκόρ”! Αυτό φαίνεται από τα διάφορα έντυπα που στέλνουν στους υποστηρικτές τους για να εξασφαλίσουν μεγαλύτερα έσοδα: «**Χιλιάδες σώθηκαν και έγιναν μεγαλεία**». “**Έγιναν**

θαύματα πολλά”... κι ο δε αναγνώστης τους μένει με την εντύπωση ότι ο Θεός είναι κλεισμένος στο τσεπάκι μερικών ανθρώπων και των οργανώσεών τους, και ενεργεί κατά παραγγελίαν ανάλογα με τις προσταγές τους, παρ’ όλο που οι εικόνες, δυστυχώς, θυμίζουν περισσότερο σόου του Ρουβά παρά χριστιανική εκδήλωση.

Πώς λειτουργεί το σύστημα

Σαν παράδειγμα αναφέρουμε την εκστρατεία του παγκόσμιου ευαγγελιστή και συγγραφέα **Λούις Παλάου** που έγινε στη Λίμα του Περού την πρώτη εβδομάδα του Οκτωβρίου με τίτλο «**Great music. Good News!**».

Ο Παλάου κλήθηκε στο Περού από την πολιτική ηγεσία της χώρας και ηγέτες εκκτοντάδων εκκλησιών, για να φέρει το φεστιβάλ χριστιανικής μουσικής και εορτασμού στην πρωτεύουσα Λίμα, που έχει

πληθυσμό 8.000.000. Τα τελευταία χρόνια, η περιοχή της πρωτεύουσας έχει χτυπηθεί από πολιτική ανησυχία, σποραδικές τρομοκρατικές επιθέσεις, ανεργία και μεγάλη φτώχεια.

Στις έξι ημέρες του φεστιβάλ, σχεδόν 650.000 άνθρωποι άκουσαν το μήνυμα του Παλάου. (Το βράδυ της Παρασκευής το πάρκο γέμισε με 300.000 άτομα. Το Σάββατο το πλήθος ξεπέρασε τις 350.000 και καταγράφηκαν 41.000 αποφάσεις για τον Χριστό). Σύμφωνα με στοιχεία που δίνει η επίσημη ιστοσελίδα της οργάνωσης του Παλάου, αυτός έχει κηρύξει μέχρι σήμερα σε 70 χώρες και ενώπιον 70.000.000 ανθρώπων.^[1]

Έτσι σώζονται οι ψυχές;

Όμως ο Παλάου δεν είναι παρά ένας μόνο από τους δεκάδες ευαγγελιστές που διασχίζουν σήμερα τον κόσμο διοργανώνοντας Εκστρατείες (Crusades=Σταυροφορίες) επιδιώκοντας να προσελκύσουν ανθρώπους στην πίστη τους, σημειώνοντας αριθμητικά ρεκόρ...

- Σύμφωνα με τη βιογραφία του Βαπτιστή **Μπίλυ Γκράχαμ**,^[2] αυτός έχει κηρύξει το ευαγγέλιο απέναντι σε περισσότερους ανθρώπους από κάθε άλλον στην ιστορία – πάνω από 210 εκατομμύρια σε περισσότερες από 185 χώρες. Εκατοντάδες εκατομμύρια επιπλέον τον έχουν ακούσει μέσω τηλεόρασης, βίντεο, ταινιών και διαδικτύου. Από την πρώτη σταυροφορία του στο Λος Άντζελες, το 1949, μέχρι σήμερα, ο Γκράχαμ έχει οδηγήσει εκατοντάδες χιλιάδες ατόμων να λάβουν προσωπικές αποφάσεις να ζήσουν για τον Χριστό.

- Για το γιο του προηγούμενου, **Φραγκλίνο Γκράχαμ**, πληροφορούμαστε πως από το 1989 ως τώρα ηγείται σε τουλάχιστον 10 ευαγγελιστικά “φεστιβάλ” κάθε χρόνο σε διάφορες χώρες και έχει κηρύξει σε περισσότερους από δύο εκατομμύρια ανθρώπους.^[3]

- Σύμφωνα με τη βιογραφία του Πεντηκοστιανού **Ράινχαρντ Μπόνκε**, όπως παρουσιάζεται στην ιστοσελίδα της οργάνωσης “**Christ for all Nations**”,^[4a] ο Μπόνκε κήρυξε σε πάνω από 50.000.000 ανθρώπους, και έχει καταγράψει **34.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό! (Μόνο σε δύο τελευταίες συνάξεις του στο Ilorin της Νιγηρίας συγκέντρωσε 163.730 κάρτες αποφάσεων). Στο τελευταίο γράμμα του (Οκτ. 04) γράφει: «**κάθε εκστρατεία μας κοστίζει περίπου 700.000 ευρώ... συγκεντρώνουμε κατά μέσο όρο περισσότερες από 800.000 κάρτες ανταπόκρισης από ανθρώπους που συμπληρώνοντας τις κάρτες αυτές δηλώνουν ότι δέχτηκαν τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα τους...**».^[4β]

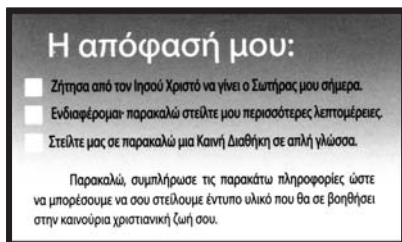
- Σύμφωνα με την ιστοσελίδα της “**Messenger Films**”,^[5] χάρη στις προσπάθειες της οργάνωσης 465.200.000 άνθρωποι είδαν διάφορες ταινίες παραγωγής της, από τους οποίους δήλωσαν αποφάσεις για τον Χριστό **51.500.000**.

- Σύμφωνα με την “**The JESUS Film Project**”,^[6] που διαχειρίζεται την ταινία «ΙΗΣΟΥΣ», μέχρι την 1-10-04 είδαν την ταινία 5.204.856.902 άνθρωποι και καταγράφηκαν περισσότερες από **19.357.774** αποφάσεις για τον Χριστό.

- Ο **James Robison**,^[7] ισχυρίζεται ότι περισσότεροι από 15.000.000 άνθρωποι παρακολούθησαν συναθροίσεις, με περισσότερες από **2.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό.

- Μια άλλη οργάνωση, η “**Dayspring International**”,^[8] ισχυρίζεται ότι συγκέντρωσε περισσότερες από **7.200.000** αποφάσεις για τον Χριστό χάρη σε μια ταινία με τη ζωή του Χριστού ινδικής παραγωγής.

- Η εταιρεία θρησκευτικής μουσικής “**Carman**”,^[9] σε μία μόνο βραδιά κατέγραψε περισσότερες από **70.000** αποφάσεις για τον Χριστό, ενώ μόνο ένα CD της

απέφερε **1.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό.

- Η οργάνωση **“Every Home for Christ”**,^[10] ισχυρίζεται ότι χάρη στη δράση της σε 192 χώρες, έχει καταγράψει **30.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό.

- Ο πάστορας **David Allbritton** μάς πληροφορεί ότι έχει οργανώσει πολλά Σεμινάρια για Σωτηρία Ψυχών, και έχει συγκεντρώσει πάνω από **10.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό.^[11] Ο ίδιος δηλώνει: «Στη διάρκεια της εκστρατείας στην Αιθιοπία είδαμε περισσότερες από **1.200.000** αποφάσεις για τον Χριστό».

- Το **“Κέντρο για τον Ευαγγελισμό και Μαθητεία”** έχει καταγράψει **1.800.000** αποφάσεις για τον Χριστό.^[12]

- Οι υπεύθυνοι του τηλεοπτικού σταθμού **“Trinity Broadcasting Network”** (TBN), δηλώνουν ότι από όσο γνωρίζουν, έχουν γίνει περισσότερες από **20.000.000** αποφάσεις για τον Χριστό ως αποτέλεσμα της λειτουργίας του.^[13]

Ο κατάλογος θα μπορούσε να συνεχίσει για πολύ ακόμη.

Και άλλα ερωτήματα

Τι συμβαίνει με όλους αυτούς τους “μετανοημένους”; Είναι ειλικρινείς; Εγκαταλείπουν τους δρόμους της αμαρτίας; Μένουν κοντά στον Χριστό; Υπάρχει κάποια σοβαρή αλλαγή στη ζωή τους; Για όλα αυτά κανείς δε μπορεί να μιλήσει με βεβαιότητα. Σίγουρα κάτι καλό μένει στο τέλος σε κάποιους από αυτούς, **όμως σε πόσους;**

Επιπλέον, όπως καταλαβαίνει κάθε νοήμων άνθρωπος, όλες αυτές οι κινήσεις χρειάζονται πάρα πολλά χρήματα, τα οποία συγκεντρώνουν κυρίως από εισφορές δωρητών –πολλές φορές φτωχών ανθρώπων– και είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς ζουν πλουσιοπάροχα.

Δεν εκμηδενίζουμε καμία ιεραποστολική προσπάθεια, όμως οι “βιομηχανίες παραγωγής προσηλύτων” πολλές υποψίες μάς γεννούν και θα ήταν ψέμα αν δεν το αναφέραμε...

Ειλικρινά έχουμε την απορία, μήπως ταιριάζουν και εδώ –σε ορισμένους τουλάχιστον από αυτούς– οι λόγοι του Χριστού: **«Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι κατατρώγετε τας οικίας των χηρών και τούτο επί προφάσει ότι κάμνετε μακράς προσευχάς»** και, επίσης, **«Περιέρχεσθε την θάλασσαν και την ξηράν διά να κάμντε ένα προσήλυτον, και όταν γείνη, κάμνετε αυτόν υιόν της γεέννης διπλότερον υμών»**. (Ματθ. 23/κγ/13,16). Δεν παίρνουμε θέση· απλά αναρωτιόμαστε ΜΗΠΩΣ;

Πηγές:

- [1] <http://www.palau.org/lpea/resources/news.php?rowid=134>, www.assistnews.net/Stories/s04100054.htm (13-10-04).
 - [2] <http://www.billygraham.org/mediaRelations/bios.asp?p=1>
 - [3] <http://www.billygraham.org/mediaRelations/bios.asp?p=5>
 - [4a] http://www.cfan.org/{english}/{us_site}/biography.asp
 - [4β] “The Harvest Goes On”, 15-10-2004
 - [5] <http://www.messengerfilms.com/ministry.html>
 - [6] <http://www.jesusfilm.org/progress/statistics.html>
 - [7] http://www.ctnonline.com/newsletter/july-aug_nl.htm
 - [8] <http://www.dayspringinternational.org/-1999998580/-1999981368/-1999776966.htm>
 - [9] http://www.carman.org/about/honors_awards_2.html
 - [10] http://www.chc.org.sg/version3/news_archives/news_archives2.cfm
 - [11] <http://www.wincityonline.org/default1.asp>
 - [12] www.krausmission.com/docs/gufactsheet.pdf
 - [13] <http://www.tbn.org/about/newsletter/index.php/44.html>
- [*] Ένα κοινό σε όλους σχεδόν από τους παραπάνω κήρυκες που έχουν έδρα την Αμερική, είναι ότι υποστήριξαν τον πόλεμο στο Ιράκ και άλλους προηγούμενα, γεγονός που γεννά πολλά ερωτήματα...

Πώς πρέπει να απαντήσουμε;

Έτσι γίνονται οι Χριστιανοί;

Καθένας που μελετά τη Βίβλο γνωρίζει ότι χριστιανοί δεν είναι εκείνοι που το γράφει η αστυνομική τους ταυτότητα, ούτε όσοι το δηλώνουν περήφανα, αλλά εκείνοι που «**ουχί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν**» (Ιωάν. 1/α/13).

Ατυχώς, όμως, κάποιοι έχουν μετατρέψει τους χριστιανούς σε «αντικείμενα βιομηχανικής παραγωγής», τους οποίους άλλοι μεν παράγουν στην «κολυμβήθρα», άλλοι δε με τη συμπλήρωση μιας κάρτας ή μια δήλωση που λέει ότι «Από σήμερα θα είμαι χριστιανός» ή κάτι σχετικό... (Βλέπε σχετικά στο οπισθόφυλλο).

Ύστερα από τα παραπάνω, που ρητά επιβεβαιώνονται από τα στοιχεία του άρθρου στις προηγούμενες σελίδες, δεν είναι καθόλου περίεργο που η εφημερίδα «**Απογευματινή**» (8-11-04) παρουσίασε ως άνθρωπο που «**έκανε τον Μπους θρησκευόμενο**» (δηλαδή Διαμαρτυρόμενο...) τον έντονα πολιτικοποιημένο ιεροκήρυκα **Μπίλυ Γκράχαμ** (Billy Graham). Κι η μεν εφημερίδα έχει δίκαιο, επειδή **ΑΛΛΟ ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΟΣ και ΑΛΛΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ**, τι να πούμε όμως με τους αφελείς που νομίζουν πως όποιος σηκώσει το χέρι του ή συμπληρώσει μια κάρτα γίνεται ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ χριστιανός; **Το λιγότερο θα διαφωνήσουμε!**

Στην ίδια σελίδα η εφημερίδα τοποθετεί έναν άλλο κύριο, τον **Pat Robertson**,

γιο γεροϋσιαστή, ιδρυτή και προέδρου του τηλεοπτικού δικτύου CBN και μόνιμο υποστηρικτή της πολιτικής του Λευκού Οίκου, ως ένα εκ των πνευματικών καθοδηγητών του Μπους, που δεν παύει να δηλητηριάζει τον αμερικανικό λαό με φιλοπόλεμα μηνύματα, τονίζοντας την υπεροχή των ΗΠΑ και του Ισραήλ έναντι όλων των άλλων λαών της γης και μάλιστα των Μουσουλμάνων.

Σύμφωνα με την εφημερίδα, που δεν απέχει από την αλήθεια, «**Καθόλη τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, ο ιδρυτής της "Χριστιανικής Συμμαχίας"** δεν έπαυε από το CBN να μιλά υπέρ του Μπους που **"θα αναμορφώσει τις ΗΠΑ και θα οδηγήσει την ανθρωπότητα στο άρμα της ελευθερίας απαλλάσσοντάς την οριστικά από την αυτοκρατορία του Κακού"**.

Από τα παραπάνω καταλαβαίνει κανείς τι σόι είναι όλοι αυτοί οι «βιομηχανικά» παραγόμενοι χριστιανοί, όχι μόνο στις ΗΠΑ αλλά και όπου αλλού χρησιμοποιούνται παρόμοιες μέθοδοι, που εν πολλοίς θυμίζουν το μαζικό εκχριστιανισμό των Ρώσων, επί των ημερών του ηγεμόνα Βλαδίμηρου, το 988 μ.Χ. με συνέπειες που φτάνουν μέχρι σήμερα. Δεν είναι άσχετο με τα παραπάνω το παρακάτω κείμενο από την εφημερίδα «**Καθολική**» (28-9-04):

«Ο χριστιανισμός εμφανίζει διακυμάνσεις από τόπο σε τόπο και από χρόνο σε χρόνο. Στο γαλλικό περιοδικό «Le monde des religions» (= Ο κόσμος των θρησκειών) δια-

Η μαζική βάπτισή των Ρώσων

βάσαμε τελευταία ότι σήμερα τα 75% των Ρώσων δηλώνουν ότι είναι χριστιανοί Ορθόδοξοι, αλλά πριν από το 1990 τα 80% εδήλωναν ότι είναι άθεοι. **Αν η σημερινή τους δήλωση είναι αληθής, πράγμα που κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει, έπεται ότι η προηγούμενη ήταν ψευδής, και δεν είχε άλλο σκοπό από την εξασφάλιση κοινωνικής θέσεως, επαγγέλματος και κυρίως πολιτικής σταδιοδρομίας.** Η πτώσις του άθεου καθεστώτος σήμανε και τη χρεοκοπία του διωγμού της χριστιανικής πίστεως. Ανάλογα φαινόμενα διαπιστώθηκαν και σε άλλα κράτη της κεντρικής και της Ανατολικής Ευρώπης τα οποία τελούσαν υπό το ίδιο καθεστώς. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι η προβαλλόμενη σαν «επιστημονική αθεΐα» των ολοκληρωτικών καθεστώτων απέτυχε να ξεριζώσει την πίστη από τις καρδιές των χριστιανών, όπως επεδίωκε. Όμως οι ταλαιπωρημένοι αυτοί λαοί αντιμετωπίζουν σήμερα άλλους εχθρούς, οι ό-

Δεν εκμηδενίζουμε τα πάντα, όμως οι απορίες παραμένουν.

ποιοι απειλούν την πίστη τους πιο ύπουλα, όπως η αχαλίνωτη κερδοσκοπία και η υποταγή των θείων εντολών στα ανθρώπινα πάθη. Γι' αυτό ας μη μας καθησυχάζει η "θρησκευτική ελευθερία" της οποίας απολαύουν οι περισσότεροι λαοί. Είναι ελευθερία μόνο εξωτερική, αφού οι καρδιές παραμένουν δούλες των κακιών.» **(Τα μαύρα γράμματα του «Τ»).**

Κάποια πράγματα συγχέονται στο παραπάνω κείμενο –ιδιαίτερα η φράση που σημειώνουμε με μαύρα γράμματα– που νομίζουμε ότι δίκαια θα μπορούσε να διαβαστεί και από την αντίθετη πλευρά: **«Αν η προηγούμενη τους δήλωση ήταν αληθής, πράγμα που κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει, έπεται ότι η σημερινή είναι ψευδής, και δεν έχει άλλο σκοπό από την εξασφάλιση κοινωνικής θέσεως, επαγγέλματος και κυρίως πολιτικής σταδιοδρομίας.»** Αλλά ποιο από τα δύο είναι το αληθές; Και ποιος μπορεί να στηριχτεί μόνο σε μια δήλωση χειλέων;

Το γεγονός ότι σήμερα η Ρωσία και οι χώρες πρώην επιρροής της βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο της Μαφίας και του υποκόσμου, όσο και ότι ο χριστιανισμός "ευδοκimei" μάλλον στις φτωχές χώρες του τρίτου κόσμου, εμάς μας πείθει ότι **ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΕΣ.** Οι άνθρωποι γίνονται άλλοτε μεν "θρήσκοι" άλλοτε δε "άθεοι" και άλλοτε "χριστιανοί" μόνο για τα επίγεια συμφέροντά τους. Κι αυτό βέβαια δεν έχει καμία σχέση με την απόφαση των πραγματικών χριστιανών που ΔΙΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΟΥΣ. Αυτοί οι τελευταίοι είναι οι υπερβολικοί, οι φανατικοί, ο περίγελος του παρόντα αιώνα, όμως και οι πρώτοι που θα μπουν στη Βασιλεία του Θεού. Όσο για τους άλλους, τους πολλούς, αυτοί διάλεξαν επίγεια αγαθά και, φυσικά, δεν δικαιούνται να προσμένουν τα επουράνια. **☩**

«Ο Χριστός έδωξε τους εμπόρους από την αυλή του Ναού αλλά εκείνοι έγιναν κληρικοί και πάτησαν τα Άγια των Αγίων»

Εοεΐς τι λΈτε;

Εΐναι οι Νέοι Εκκλησία;

*Τον Σεπτέμβριο που πΈρασε, πραγματοποιΐθηκε στην ΚΈρκυρα το Πα-
νελλΐνιο ΣυνΈδριο της Ένωσης Καθολικΐν ΝΈων Ελλάδος (ΕΚΝΕ) με
θΈμα: «Εμΐς οι νΈοι, εΐμαστε Εκκλησία;», απΐ το οπΐο προΈκυψε ο
τΐτλος του παρόντος κειμΈνου, επειδΐ εΐναι γεγονός πως στη σημερινΐ
εποχΐ υπΆρχει μεγΆλη σΐγχυση σε ΐ,τι αφορά τη θΈση και το ρΐλο των
νΈων μΈσα στις εκκλησίες.*

Πρΐτα απ' ΐλα ας αρχΐσουμε με τη
φρΆση που συνΐθως λΈγεται, ΐτι
δηλαδΐ «Οι νΈοι εΐναι το **ΜΕΛΛΟΝ** της
Εκκλησίας». Απΐ αυΐ και μΐνο γΐνεται
φανερΐ ΐτι κΆποιοι –για να μην πΐμε οι
περισσΐτεροι– αντιμετωπΐζουν τους νΈ-
ους **ΟΧΙ ΩΣ ΠΑΡΟΝ** αλλΆ **ΜΟΝΟ ΩΣ ΜΕΛ-
ΛΟΝ**. Αυΐ βασΐκα συμβαΐνει επειδΐ ως
“παρΐν” θεωρΐν τους ΐδιους τους εαυ-
τΐς τους.

ΜοΐΆζει τΐυτη η περιΐπτωση τη γνω-
στΐ φρΆση: «ΥπΆρχουν πολλΐοι στρατιΐ-
τες ΐτοιμοι να χΐσουν την τελευταΐα
σταγΐνα του αΐματΐς τους, ΐμως δΐσκο-
λα βρΐσκεις εκΐνους που εΐναι ΐτοιμοι να
χΐσουν την πρΐτη.» Έτσι κι αυτοΐ εΐναι
ΐτοιμοι να τιμΐσουν τους νΈους, αφΐ-
νουν να το κΆνουν μΐνο μετΆ απΐ το
δικΐ τους θΆνατο...

Ενα ΐλλο σημαντικΐ πρΐβλημα υ-
πΆρχει επειδΐ καθΈνας δΐνει το δικΐ
του προσδιορισμΐ για το ποιος εΐναι
νΈος. ΚΆποιοι ισχυρΐζονται πως εΐναι
νΈοι επειδΐ “ΐτσι νΐΐθουν” ενΐ την ΐδια
ΐρα ΐλλοι –που εΐναι ΐντως νεαρΐς ηλι-
κΐας– μπορΐ να νΐΐθουν σαν γΈροι.

ΑλλΆ ποιοι εΐναι οι πραγματικΆ νΈοι;

Αντΐθετα απΐ τον κΐσμο, ΐπου υπΆρ-
χει τΆση “περιορισμΐ” του διαστΐμα-
τος της νεανικΐς ηλικΐας (ψηφοφορΐες,
γΆμος, ποινικΐ ευθΐνη κ.λπ.), στους εκ-
κλησιαστικΐς χΐρους, τα πρΆγματα
συνΐθως βαΐνουν αντιστρΐφως ανΆλο-
γα, ΐπως μπορΐ κανΐς να παρατηρΐ-
σει σε συνΈδρια νεολαΐν αλλΆ και στη
σΐνθεση των στελεχΐν στις νεανικΐς ο-
μΆδες και επιτροπΐς, ΐπου πολλΐ συχνΆ
οι δΐθεν “εκπρΐσωποι των νΈων” και
“youth leaders” –για να χρησιμολογΐ-
σουμε μια αγγλικΐ λΈξη της μΐδας– ΐ-
χουν πΆψει να εΐναι νΈοι πριν απΐ
δεκαετΐες –αφΐ τΐρα διανΐουν τα “-ΐ-
ντα” τους. Οι ΐντως νΈοι, αυτοΐ δηλαδΐ
που εΐναι μετΆξΐ 18 και 30 ετΐν, αντιμετω-
πΐζονται ως ανΐλικα και ανΐκανα πλΆ-
σματα, που χρειαζονται ποδηγΐτηση
και σφιχτΐ ΐλεγχο απΐ τους μεγαλΐτε-
ρους: ως ΐτομα που αν τους παραχω-
ρηθΐν ευθΐνες, το μΐνο που θα
καταφΈρουν εΐναι η καταστροφΐ.

Με τον τρΐπο αυΐ ΐχι μΐνο διευρΐ-
νεται το λεγΐμενο “χΆσμα γενεΐν”, μα

και οι αληθινά νέοι εξαναγκάζονται σε κάθε μορφής “επανάσταση”, καθώς χρειάζονται ζωτικό χώρο για ν’ αναπτύξουν τη δική τους ζωή, να αναλάβουν τις ευθύνες τους, να αξιοποιήσουν τα χαρίσματά τους, να ζήσουν σήμερα –όπως τους ανήκει– και όχι αύριο, όπως θέλουν να τους καταδικάσουν οι πνευματικοί τους ταγοί.

Δυστυχώς, εκείνοι που θα έπρεπε να είναι και να λειτουργούν ως πατέρες, και να χαίρονται με τα επιτεύγματα των πνευματικών τους παιδιών, αντιμετωπίζουν τους νέους ανταγωνιστικά, επειδή δεν τους θεωρούν ως δική τους συνέχεια, αλλά ως “αντίπαλους” που θέλουν να τους κατεβάσουν από το “θρόνο” που εκείνοι έχουν στρογγυλοκαθίσει.

Τούτη η τελευταία εικόνα είναι και αφύσικη και παθολογική· πιο σωστά φανερώνει ψυχολογική διαστροφή. Δείχνει ανθρώπους απρόθυμους να παραδεχτούν την αλήθεια, που φοβούνται καθώς πλησιάζουν προς το τέλος της ζωής τους, που δεν εμπιστεύονται τον Θεό, και –σε τελευταία ανάλυση– δεν αγαπούν ούτε τον Χριστό ούτε το Σώμα Του, δηλαδή την εκκλησία, παρά μόνο το είδωλο του εαυτού τους.

Το λιγότερο που μπορεί να ειπωθεί για τέτοιους ανθρώπους, είναι ότι δεν έχουν επαφή με τον Θεό· το Άγιο Πνεύμα δεν έχει αγγίξει την καρδιά τους· είναι κολλημένοι στα γήινα· στην πραγματικότητα δεν πιστεύουν ούτε στην αιώνια ζωή και ο “Θεός” που στην ουσία λατρεύουν είναι ο ίδιος τους ο ΕΑΥΤΟΣ.

Αν και η Βίβλος διδάσκει έντονα τον σεβασμό προς τους μεγαλύτερους, με σοφία αναγνωρίζει το πρόβλημα που υπάρχει σε αρκετούς ηλικιωμένους. Για το λόγο αυτό ο Εκκλησιαστής

έγραψε πριν από χιλιετίες: **«Καλύτερον πτωχόν και σοφόν παιδίον παρά βασιλεύς γέρων και άφρων, όστις δεν είναι πλέον επιδεκτικός νουθεσίας»** (Εκκλ. 4/δ/13).

Τίποτα δεν είναι πιο ολισθηρό από την υψηλή θέση όταν δεν συνοδεύεται από σοφία και αγάπη για τους ανθρώπους. Ένας βασιλιάς δεν είναι ευτυχής όταν στερείται φρόνησης. Αντίθετα είναι καλύτερο και άξιο σεβασμού ένα σοφό, συνετό και ευσεβές άτομο, ακόμη και αν είναι φτωχό και νεαρό σε ηλικία, επειδή αυτό μπορεί να ενεργήσει καλύτερα, να διορθώσει τον εαυτό του και να γίνει μεγάλη ευλογία για τη γενεά του.

Ο κίνδυνος προκύπτει επειδή εκείνοι που βρίσκονται σε θέση ισχύος –και κανονικά θα έπρεπε ν’ αξίζουν σεβασμό τόσο για την ηλικία τους όσο και για τη θέση που διακονούν– συνήθως γίνονται τόσο ανόητοι, ώστε δεν δέχονται συμβουλή και προειδοποίηση (αν και στην πραγματικότητα σπάνια κάποιος θα τολμούσε να τους πλησιάσει και να εκφράσει αντίθετη γνώμη, εξαιτίας είτε του φόβου είτε του αρρωστημένου “σεβασμού” που εμπνέουν στους “αδελφούς” τους). Έτσι γίνονται οι ίδιοι η κυριότερη αιτία για την απώλεια εκτίμησης και τιμής προς το πρόσωπό τους.

Το αντίθετο μπορεί να συμβεί σε φρόνιμα και ενάρετα άτομα, ακόμη και αν έχουν τα μειονεκτήματα της νιότης και της φτώχειας, κάτι που είδαμε να συμβαίνει στην ιστορία του Ιωσήφ, που βγήκε από τη φυλακή για να κυβερνήσει την Αίγυπτο, ενώ αντίθετα ο ίδιος ο Σολομώντας έγινε περίγελος στα μάτια του λαού του παρότι γεννήθηκε βασιλιάς και ήταν ο πλουσιότερος της εποχής του. Στη ζωή συχνά οι ρόλοι αλλάζουν επειδή ο Θεός, μεταξύ άλ-

λων, είναι «ο εγείρων από του χώματος τον πτωχόν και από της κοπρίας ανυψών τον πένητα, διά να καθίση αυτόν μετά των αρχόντων, μετά των αρχόντων του λαού αυτού» (Ψαλμ. 113/ριγ/7-8).

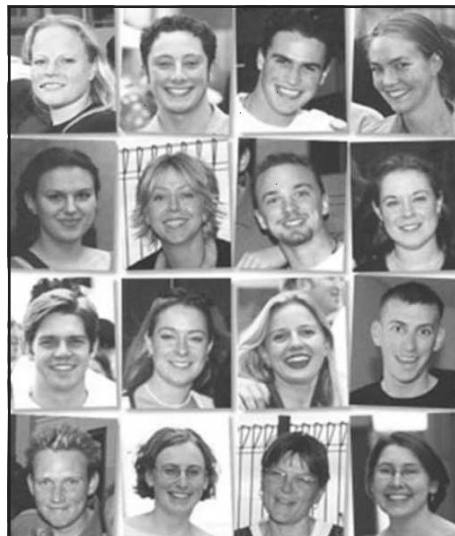
Τι έχει να δείξει το παρελθόν, για το θέμα που εξετάζουμε;

(α) Όσοι διακατέχονταν από τέτοιο σύνδρομο, οδήγησαν το περιβάλλον τους σε διάλυση και καταστροφή· επαληθεύοντας στην περίπτωση τους τη φράση “Μετά από εμένα το χάος”, μόνο που αίτιοι αυτού του χάους δεν ήταν οι νέοι αλλά αυτοί οι ίδιοι.

(β) Όσοι ήταν ελεύθεροι από τέτοια κόμπλεξ, χαίρονταν με κάθε έναν που έβλεπαν να ανδρώνεται πνευματικά και να ικανώνεται να υπηρετήσει πνευματικές διακονίες. Τέτοιοι άνθρωποι προετοίμασαν κατάλληλους διαδόχους και άφησαν πίσω τους άξιους συνεχιστές που και το έργο τους βελτίωσαν και με αγάπη διατηρούν τη μνήμη των προκατόχων τους.

Τέτοια παραδείγματα βρίσκουμε πολλά στη Βίβλο, όπως π.χ. τον απόστολο Παύλο, που αγκάλιαζε νέους σαν τον Τιμόθεο, τον Τίτο, τον Μάρκο κ.λπ., στους οποίους –αφού πρώτα τους δίδαξε και διαμόρφωσε– όχι μόνο τους εμπιστεύθηκε πολύπλοκες και σύνθετες διακονίες αλλά και στη συνέχεια συνέβαλαν στην προκοπή της Εκκλησίας και του Ευαγγελίου. (Β΄ Τιμ. 1/α/6, Τίτ. 1/α/5, Β΄ Τιμ. 4/δ/11)

Ετσι γεννιέται το εύλογο ερώτημα: Γιατί κάποιιοι έχουν μείνει στην ιστορία ως “αείμνηστοι”, ενώ άλλοι θεωρούνται “η αιτία” για μύρια όσα κακά; Γιατί κάποιους

τους θυμάται ο λαός με ιερή μνήμη και ευγνωμοσύνη, ενώ για άλλους εύχονται πώς θα γινόταν να αδειάσουν τη γωνιά το γρηγορότερο; Γιατί κάποιους τους συνοδεύσουν στην κηδεία τους, όπως τον Στέφανο, με «θρήνον μέγαν επ’ αυτόν», ενώ για άλλους αισθάνονται μεγάλη ανακούφιση για την απουσία τους;

Ένα απλός άνθρωπος θα μπορούσε να το θέσει ως εξής:

Αφού κανείς δε μπορεί να διορθώσει τα λάθη του “μετά θάνατον”, καλό θα ήταν για κάποιους, –ακόμη και αν δεν φοβούνται τον Θεό ούτε ντρέπονται τους ανθρώπους–, να σκεφτούν για λίγο τουλάχιστον την υστεροφημία τους... ☹

150 χρόνια της “Αμείαντης Σύλληψης”

Εφέτος συμπληρώθηκαν 150 χρόνια από τη διακήρυξη από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία του δόγματος της Αμείαντης Σύλληψης. Στις 8-12-1854 ο Πάπας Πίος 9ος διακήρυξε ότι «...είναι αποκαλυμμένη από το Θεό η διδασκαλία που υποστηρίζει ότι η Μακαρία Αειπάρθενος Μαρία προφυλάχθηκε, με ιδιαίτερη χάρη και προνόμιο του παντοδύναμου Θεού, ενόψει των αξιομισθίων του Ιησού Χριστού, σωτήρα του ανθρωπίνου γένους, απρόσβλητη από κάθε μόλυσμα προπατορικής αμαρτίας ήδη από την πρώτη στιγμή της σύλληψης της» (DS 2803).

Η εν λόγω θεωρία είναι εντελώς ανύπαρκτη στις Άγιες Γραφές. Πουθενά δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη για κάτι τέτοιο, ούτε υπάρχει θεολογικό έδαφος πάνω στο οποίο να υπονοείται. Πρόκειται για μια καθαρά ανθρωπίνη επινόηση, στα πλαίσια της Μαριολατρίας, που είναι υπόλειμμα της αρχαίας ειδωλολατρίας.

Είναι απορίας άξιο πώς μερικοί άνθρωποι (ακόμη και εκκλησιαστικά σώματα) είναι έτοιμοι να δεχτούν ως “αποκάλυψη από Θεού» τέτοιες απόψεις και μάλιστα να τις ανακηρύσσουν ως “δόγματα», δηλαδή βασικές διδασκαλίες!

Ο Θεός ό,τι είχε να αποκαλύψει, το έκανε μέσα στις Άγιες Γραφές. Ακόμη και αν δεχτούμε την άποψη ότι τις θεόπνευστες Γραφές τις αναγνώρισε και τις ανακήρυξε η Εκκλησία –όπως υποστηρίζουν πολλοί–, αυτό σταμάτησε κάποτε, έστω και αν δεχτούμε ως τελικό όριο τη Σύνοδο της Καρθαγένης (419 μ.Χ.), που έδωσε

τον τελικό κανόνα της Καινής Διαθήκης που είναι γενικά αποδεκτός από την παγκόσμια εκκλησιαστική παράδοση, καμία άλλη αποκάλυψη δε μπορεί πλέον να γίνει δεκτή ως “δόγμα αποκαλυμμένο από τον Θεό”, επειδή, σε διαφορετική περίπτωση, ο καθένας θα μπορούσε –όπως δυστυχώς έχει επιχειρηθεί από τις περισσότερες αιρέσεις– να ορίζει κατά το δοκούν “νέα δόγματα” ανάλογα με το “νέο φως που λαβαίνει” και, αν μεν βρίσκεται σε θέση εξουσίας να το επιβάλλει στους υπόλοιπους, σε διαφορετική περίπτωση δε να θεωρείται ως “αιρετικός”.

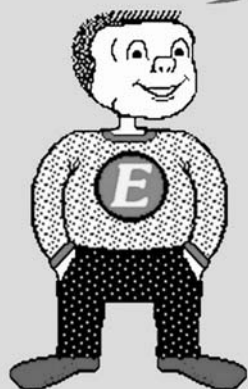
Το εν λόγω “δόγμα” δεν το έχουν δεχτεί ούτε οι Ορθόδοξοι ούτε οι Διαμαρτυρόμενες Εκκλησίες. Ας σημειωθεί όμως ότι οι πρώτες έχουν συμπεριλάβει ήδη στοιχεία του τουλάχιστον στην υμνολογία (π.χ. «**Άσπιλε, αμόλυντε, άχραντε...**»), ενώ το έδαφος καλλιεργείται κατάλληλα, ώστε να θεωρείται πλέον ή βέβαιο πως όταν ξεπεραστούν τα προβλήματα περί το “πρωτείο”, να είναι όλα έτοιμα για την αποδοχή και τούτου του “δόγματος”, όπως έγινε και με πολλά άλλα... π.χ. το περί “μεταστάσεως της Μαρίας εις τους ουρανούς” και, πολύ πιο πριν, η εισαγωγή εκ δυσμών του εορτασμού των Χριστουγέννων κ.ά.

Αυτά συμβαίνουν σε όσους παραμερίζουν τις Άγιες Γραφές, ώστε ο Θεός να λέει: «**Εις μάτην με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων**» (Μάρκ. 7/7).

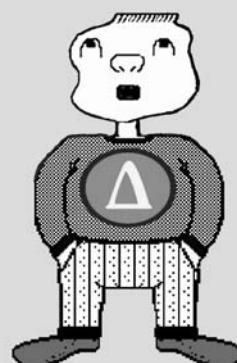
Εύτυχος και Δύστυχος

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΥΕΙ ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ. ΑΓΑΠΑΕΙ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΥΣ. ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΣΥΧΝΑ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ. ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΗΣ ΓΗΣ. ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ...

ΜΠΑΜΠΑ,
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ;

ΕΧΩ ΔΕΙ ΠΟΤΕ ΕΓΩ
ΚΑΝΕΝΑΝ ΤΕΤΟΙΟ
ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ;

« Ρεύμα Ζωής » ή Θανάτου ;

Στις περίεργες διδασκαλίες του περιοδικού «**Ρεύμα Ζωής**» αναφερθήκαμε ξανά στο παρελθόν. Νέα αφορμή μας δίνεται με όσα γράφει το πρόσφατο τεύχος 19, με κεντρικό θέμα «Τι είναι η πίστη;»

Επιστούμε την προσοχή των αναγνωστών στις ύποπτες διδαχές του εν λόγω εντύπου, που συγκαλυμμένα κρύβουν βουδιστικά και άλλα δόγματα τα οποία παρουσιάζονται ως δήθεν «χριστιανικά».

Διδασκαλίες που αμφισβητούν την μοναδικότητα της Βίβλου, όπως: «Δεν μπορούμε να καταλήξουμε σε μια εξήγηση μελετώντας απλώς τις σελίδες της Γραφής. Πρέπει να λάβουμε υπόψη και την εμπειρία μας» (σελ. 15)· **που υποκρύπτουν πανθεϊσμό, όπως:** «...ο Θεός μεταγγίζει τον εαυτό Του μέσα μας. Εφόσον έχουμε αυτήν τη μετάγγιση, θα βιώσουμε μια πνευματική ενστάλαξη καθώς η ουσία του Θεού διαποτίζει το είναι μας.» (σελ. 6)· **και υπονοούν ένα είδος “νιρβάνας”, όπως:** «Το να πιστεύεις ότι ο Θεός είναι υποδηλώνει ότι εσύ δεν είσαι (...) εμείς πρέπει να είμαστε τίποτε στα πάντα.» (σελ. 24), **δε μπορούν να σταθούν στο φως του λόγου του Θεού γι’ αυτό και είναι αντιχριστιανικές.**

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΟΧΕΣ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Αναφερόμενη στην πρακτική της Ορθόδοξης Εκκλησίας και μερικών Διαμαρτυρομένων, που επιτρέπουν (έστω και «κατ' οικονομίαν») τρία διαζύγια και τρεις γάμους, η ιστοσελίδα της Ελευθέρας Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής (www.christianity.gr), έγραψε:

«Πώς κατάφεραν και έφθασαν οι χριστιανικές εκκλησίες να επιτρέπουν και να ευλογούν τρεις γάμους, δεν μπορώ να καταλάβω ακόμη. Και στους τρεις γάμους που ευλογούν, λένε τα ίδια λόγια, τους ίδιους ψαλμούς και τις ίδιες προσευχές.

Παρακαλούν οι λειτουργοί του Υψίστου να ευλογήσει ο Θεός τους νεόνυμφους, να τους στερεώσει και να τους κάνει μια καλή οικογένεια, να τους δώσει καλούς απογόνους και μακροζωία.

Αναφέρουν και παραδειγματικά ανδρόγυνα τα οποία έζησαν αγαπημένα σε όλη τους τη ζωή, μακροημέρευσαν και ευτύχησαν. Αναφέρουν τον Αβραάμ και τη Σάρα, τον Ισαάκ και τη Ρεβέκκα και άλλα ζευγάρια τα οποία έζησαν μαζί, γέρασαν και πρόκοψαν.

Το πιο τραγικό και κωμικό συγχρόνως είναι ότι μετά την υπόσχεση των μελλονύμφων ο λειτουργός τους ανακηρύττει

εις συζύγους και καταλήγει με την εντολή: “Ους ο Θεός συνέζευξε, άνθρωπος μη χωρίζτω”.

Αυτό το σημείο είναι το πιο κωμικοτραγικό, όταν οι νυμφευόμενοι παντρεύονται δεύτερη και τρίτη φορά. Ο Λόγος του Θεού, το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, αντίθετα προς το νόμο του Μωυσή, που ακολουθούν οι Εβραίοι και όσοι ανήκουν στον Ιουδαϊσμό δεν επιτρέπει το χωρισμό του ανδρογύνου παρά μόνο για λόγους μοιχείας. (...)

Στην Επί του Όρους ομιλία [ο Χριστός] κατήργησε τα συστήματα του νόμου του Ιουδαϊσμού και μεταξύ των άλλων κατήργησε και το νόμο περί γάμου και διαζυγίου. Είπε λοιπόν: “Ερρέθη προς τούτοις ότι όστις χωρισθή την γυναίκα αυτού, ας δώσει εις αυτήν διαζύγιο. Εγώ όμως σας λέγω, ότι όστις χωρισθή την γυναίκα αυτού, παρεκτός λόγου πορνείας, κάμνει αυτήν να μοιχεύηται και όστις λάβη γυναίκα κεχωρισμένην, γίνεται μοιχός”. Ματθαίος ε:31 (...)

Ήλθαν λοιπόν και Τον ρώτησαν: “Συγχωρείται εις τον άνθρωπον να χωρισθή την γυναίκα αυτού δια πάσαν αιτίαν;” Ματθαίος ιθ:3

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός τους απάντησε: “Δεν ανεγνώσατε ότι ο πλάσας απ’ αρχής άρσεν και θήλυ έπλασεν αυτούς; Και είπεν: Ένεκεν τούτου θέλει αφήσει άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού και θέλουσι είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν; Ένστε δεν είναι πλέον δύο, αλλά μία σαρξ. Εκείνο λοιπόν το οποίον ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος ας μη χωρίζει”. Ματθαίος ιθ:4-6

Σήμερα οι εκκλησίες δίνουν τρία διαζύγια και τελούν και τρεις γάμους κατά παράβαση του Ευαγγελίου του Χριστού, ακολουθώντας τον Ιουδαϊσμό και όχι το Χριστιανισμό. Με όλη την καλή συνείδηση καυχώνται όλοι ότι έχουν δικαίωμα να

χωρίσουν τρεις φορές και να παντρευτούν άλλες τόσες.

Οι εκκλησίες είναι οι πρώτες ένοχες για την καταπάτηση του Λόγου του Θεού του Ευαγγελίου του Χριστού. (...)»

Έχει πολύ δίκαιο ο συντάκτης του εν λόγω κειμένου, το οποίο συνυπογράφουμε. Η εκκλησία του Χριστού δεν δημιουργήθηκε για να καλύπτει τις ανθρώπινες αδυναμίες αλλά για να διδάσκει και να ζει το σωστό, με οποιοδήποτε κόστος. Στόχος της δεν είναι να παρέχει ευκολίες στους αμαρτωλούς. Όλα τα ενδιάμεσα νομικίστικα “παραθυράκια” των εκκλησιαστικών ηγετών προκαλούν αποσύνθεση και δίκαιη μομφή αφού, όντως, εν προκειμένω «οι εκκλησίες είναι οι πρώτες ένοχες».

ΤΑ «ΑΓΙΟΝΙΚΟΛΟΒΑΡΒΑΡΑ»

Ο τελευταίος μήνας του χρόνου είναι γεμάτος θρησκευτικές εορτές. Παρ’ όλη όμως τη χριστιανική “επωνυμία” τους, οι περισσότερες –ακόμη και αυτά τα “Χριστούγεννα”– έχουν τη ρίζα τους στην αρχαία ειδωλολατρία. Διαφωτιστικό επί του προκειμένου το άρθρο του κ. Γ.Ν. Αικατερινίδη, Δρ Φιλολογίας, Δντή Ερευνών Κέντρου Λαογραφίας Ακαδημίας Αθηνών, που αναδημοσιεύουμε σε σύντμηση από την εφημερίδα «Καθημερινή» (2-12-02), όπου υπάρχει και σχετική βιβλιογραφία.

Στο Λαϊκό Καλαντάρι, τα «Νικολοβάρβαρα», με τις γιορτές της αγίας Βαρβάρας, του αγίου Σάββα και του Αγίου Νικολάου (4, 5 και 6 Δεκεμβρίου) παρουσιάζουν μια αγωνυμική ενότητα. Ενότητα χρονική, που δημιουργείται από τις συνήθως ακραίες καιρικές συνθήκες τις μέρες αυτές (...). Πέρα όμως από τη σύνδεση των γιορτών αυτών με τα καιρικά φαινόμενα τις πρώτες μέρες του Δεκεμβρίου,

κάθε άγιος χωριστά έχει τη δική του θέση στη λαϊκή δοξασιολογία και εθιμολογία.

Η αγία Βαρβάρα, λέει μια παράδοση, ήταν πολύ όμορφη, επειδή όμως ο πατέρας την πίεζε να παντρευτεί ειδωλολάτρη, παρεκάλεσε τον Θεό και προσβλήθηκε από ευλογία. Έχασε έτσι την ομορφιά της, με τα σημάδια που άφησε στο πρόσωπο της η αρρώστια αυτή, κέρδισε όμως το χάρισμα να προφυλάσσει τους ανθρώπους και να τους θεραπεύει από τη μολυσματική αυτή αρρώστια, όπως σημειώνεται και στην υμνογραφία της: «λοιμικών παθημάτων λώβην αφανίζει», «την λοιμικήν νόσον εκδιώκουσα, τους πιστούς θεραπεύει».

Χαρακτηριστικά για τη γενικότερη, εθιμική και δεισιδαιμονική, λατρεία της αγίας, με προβολή της θεραπευτικής ιδιότητάς της, ήταν τα εθιζόμενα στη Σμύρνη. Εκεί, όταν εμφανιζόταν ευλογία («γλυκιά» και «μελογαλούσα» την έλεγαν

ευφημιστικά) οι γυναίκες καλούσαν τον παπά και έκανε αγιασμό στη μέση ενός τρίστρατου. Στη συνέχεια οι μάνες με μικρά παιδιά έφερναν μια κανάτα «μελόγαλο» και ψωμί «ζεστοφούρνιστο». (...) Στην τελετουργία αυτή απηχούνται ευδιάκριτα στοιχεία από τη λατρεία της Εκάτης, που λατρευόταν στα σταυροδρόμια («Τριοδίτις», «Ενοδίτις») και της πρόσφεραν τα λεγόμενα «Εκαταία δείπνα» τις τελευταίες μέρες κάθε μήνα.

Πανελλήνια προσφορά προς την αγία Βαρβάρα, με «εκβιαστική ομοιομαγεία για την ίδια την ευλογία», όπως παρατηρεί ο Δ.Σ. Λουκάτος, αποτελούν τα εορταστικά κόλλυβα ή «σπερνά», γνωστά περισσότερο σαν «βάρβαρα», από βρασμένο σιτάρι, ζάχαρη και μυρωδικά, που μοιράζονται στις γειτονιές, πολλές φορές μάλιστα, αφού πρώτα ευλογηθούν στην εκκλησία, με τη μαγική σκέψη ότι έτσι εξευμενίζεται η ευλογία και κάθε άλλη εξανθηματική αρρώστια και περνά χωρίς να αφήσει σημάδια.

Τον άγιο Σάββα, από τις κορυφαίες μορφές του μοναχισμού, τον τιμούν με εθιμική αργία και είναι αξιοπρόσεκτα συχνό το όνομα του ως βαφτιστικό. Παλιά στην πατρίδα του την Καππαδοκία τον τιμούσαν με θυσίες ζώων (κουρμπάνια) και όσοι πήγαιναν στο μοναστήρι του στα Ιεροσόλυμα για προσκύνημα (χατζήδες) έφερναν χουρμάδες από τα γύρω δέντρα, που τους πρόσφεραν σε άτεκνους ως μέσα θεραπευτικά της στειρότητας.

Σε διαφορετικό εθιμολογικό πλαίσιο κινείται η λαϊκή λατρεία του αγίου Νικολάου, που θεωρείται κύριος του υγρού στοιχείου και των καιρικών συνθηκών που επικρατούν στη θάλασσα, γι' αυτό τιμάται ιδιαίτερα από τους ναυτικούς, στους οποίους έρχεται σωτήρας σε δύ-

σκολες στιγμές, σύμφωνα με συναξαρικές αφηγήσεις και νεοελληνικές παραδόσεις. Λέγεται μάλιστα ότι ο Άγιος Νικόλαος είναι αυτός που επινόησε το πηδάλιο(sic), χαρίζοντας στα πλοία ασφαλή ταξίδια. Χαρακτηριστικά της θαλασσινής ιδιότητας του αγίου είναι και τα λατρευτικά επίθετά του: Ναύτης (Γαλαξίδι), Θαλασσίτης (Χίος, Πάρος), Αρμυρής (Μάνη) κ.ά., όπως χαρακτηριστικά είναι και τα τάματα των ναυτικών, κυρίως ομοιώματα καραβιών, που κρέμονται από την εικόνα του αγίου στις πολυάριθμες εκκλησίες του σε όλον τον ελληνικό χώρο θαλασσινό και στεριανό (...) αφού είναι άγιος «της γης και του πελάου», ο οποίος «τους μεν εν θαλασσή / τους δ' εν τη γη / ου διαλείπει σώζων εκάστοτε», κατά τον Ρωμανό τον Μελωδό.

Σε ώρες κινδύνου των ναυτικών δεν έφθαναν μόνο οι επικλήσεις και τα τάματα προς τον προστάτη τους. Συχνά λειτουργούσε και η μαγικοδεδεισδαιμονική σκέψη. Έτσι, κατέβαζαν με σχοινί το εικόνισμα του στα αγριεμένα κύματα με την παράκληση «ΑηΝικόλα, στο τιμόνι μας», η έχυναν λάδι στη θάλασσα από το καντήλι του, που άσβεστο καίει στο εικόνισμά του σε κάθε πλοίο. Και οι πειρατές ακόμα παρακαλούσαν τον άγιο να τους βοηθήσει, τάζοντας του πλούσιο μερίδιο από τη λεία τους. (...)

Τον άγιο Νικόλαο όμως δεν έχουν μόνο οι ναυτικοί προστάτη. Τον έχουν και όλοι που χρειάζονται κάποιον να τους «κυβερνήσει»: ορφανά παιδιά, φτωχοί, ανύπανδρα κορίτσια. Σχετική είναι και η προσφώνηση του ως «Αη-Νικόλα των Μοιρών», παρετυμολογικά από το όνομα της πατρίδας του, τα Μύρα της Λυκίας. ❶

ΔΙΑ ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΤΕΡΑΣ...

Πολύ σπάνια δημοσιεύουμε ποιήματα. Ο λόγος απλός: Αφενός δε γνωρίζουμε το είδος του λόγου, αφετέρου στην τέχνη υπάρχει η υποκειμενικότητα (εσένα σου αρέσει αλλά εμένα όχι...) και φυσικά η προσωπικότητα (δημοσίευσαν του άλλου, όχι όμως το δικό μου). Τούτη τη φορά –κάνοντας μια σπάνια εξαίρεση–, δημοσιεύουμε το παρακάτω ποίημα (του κ. Δημ. Φαλλή), που με αγάπη αφιερώνουμε σε κάποιους άλλους ποιητάδες, μήπως με τον τρόπο αυτό, με τη γνωστή σ' αυτούς ποιητική γλώσσα, αισθανθούν επιτέλους τη μεγάλη τους ανάγκη, καθώς αγγίζουν πια στο τέλος της ζωής τους ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ...

Χρυσωμένο πρωινό του Φθινοπώρου

*Πρωινός ήλιος φθινοπωριάτικης μέρας
χρυσώνει τις πλαγιές των βουνών
και τα δέντρα της ποταμιάς του χωριού μου.
Τι όμορφη μέρα Θεέ μου!
Τα δέντρα, κάθε λογής δέντρα,
κερασιές, κορομηλιές, καρυδιές, βελανιδιές
κι αυτά τα κλήματα στις κρεβατίνες
έχουν χρυσώσει τα φύλλα τους
πριν τα τινάξουν στη γη.*

*Στο απαλό φύσημα του πρωινού αέρα
φεύγουν απ' τα κλαριά των δέντρων,
πετούν σαν πουλιά ως παρέκει
και πέφτουν, έτσι χρυσωμένα,
στην υγρασμένη γη!*

*Αλήθεια, τα φύλλα πριν πέσουν
πεθαμένα στη γη,
φοράνε τα χρυσά τους.*

*Μήπως κι εμείς πρέπει να στολιστούμε
με τη «χρυσή στολή»
της μετανοίας, της εξομολόγησης
και της θείας κοινωνίας;*

Βράχος

(Εφημ. «Ο ΕΥΡΥΤΟΣ», 9/04)

ΤΙ ΨΑΡΙΑ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ;

Στην πρώτη φωτογραφία άτομα στέκονται στην ουρά για να συμπληρώσουν ΚΑΡΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ στον Χριστό σε συγκέντρωση του ΓερμανοΑμερικανού Ράινχαρντ Μπόνκε. Παρόμοιες σκηνές συμβαίνουν σε όλες σχεδόν τις μεγάλες “ευαγγελιστικές συγκεντρώσεις” της εποχής μας. Όσοι συμπληρώσουν μια τέ-

τοια κάρτα –συνήθως ύστερα από υποσχέσεις για θεραπεία, ευτυχία και ευημερία (καλή ζωή), δηλαδή πράγματα εντελώς υλιστικά– θεωρούνται ΠΙΣΤΟΙ και ΣΩΣΜΕΝΟΙ και «γεγραμμένοι εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου»...

Ύστερα από κάποιο διάστημα και μόλις σβήσει ο πρώτος ενθουσιασμός ή δεν πραγματοποιηθούν εκείνα που τους έταξαν, οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους είτε επιστρέφουν πάλι “στον κόσμο τους” είτε μένουν στις εκκλησίες απαρτίζοντας ένα «σύμμικτο πλήθος» που πολύ μοιάζει με τα ψόφια ψάρια μολυσμένης λίμνης της δεύτερης φωτογραφίας...

Όταν ο Χριστός κάλεσε τους Αποστόλους να γίνουν «ΑΛΙΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ», σίγουρα δεν εννοούσε ότι θα σχηματίζουν συγκεντρώσεις “νεκρών ψαριών” που μονίμως θα χρειάζονται ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ...

Αγαπητοί αναγνώστες, Τι λογής είναι η δική σας πίστη;
Το παρόν τεύχος αναφέρεται ιδιαίτερα σ' αυτά τα προβλήματα. Λυπηρά, όμως πέρα για πέρα αληθινά... ❧